

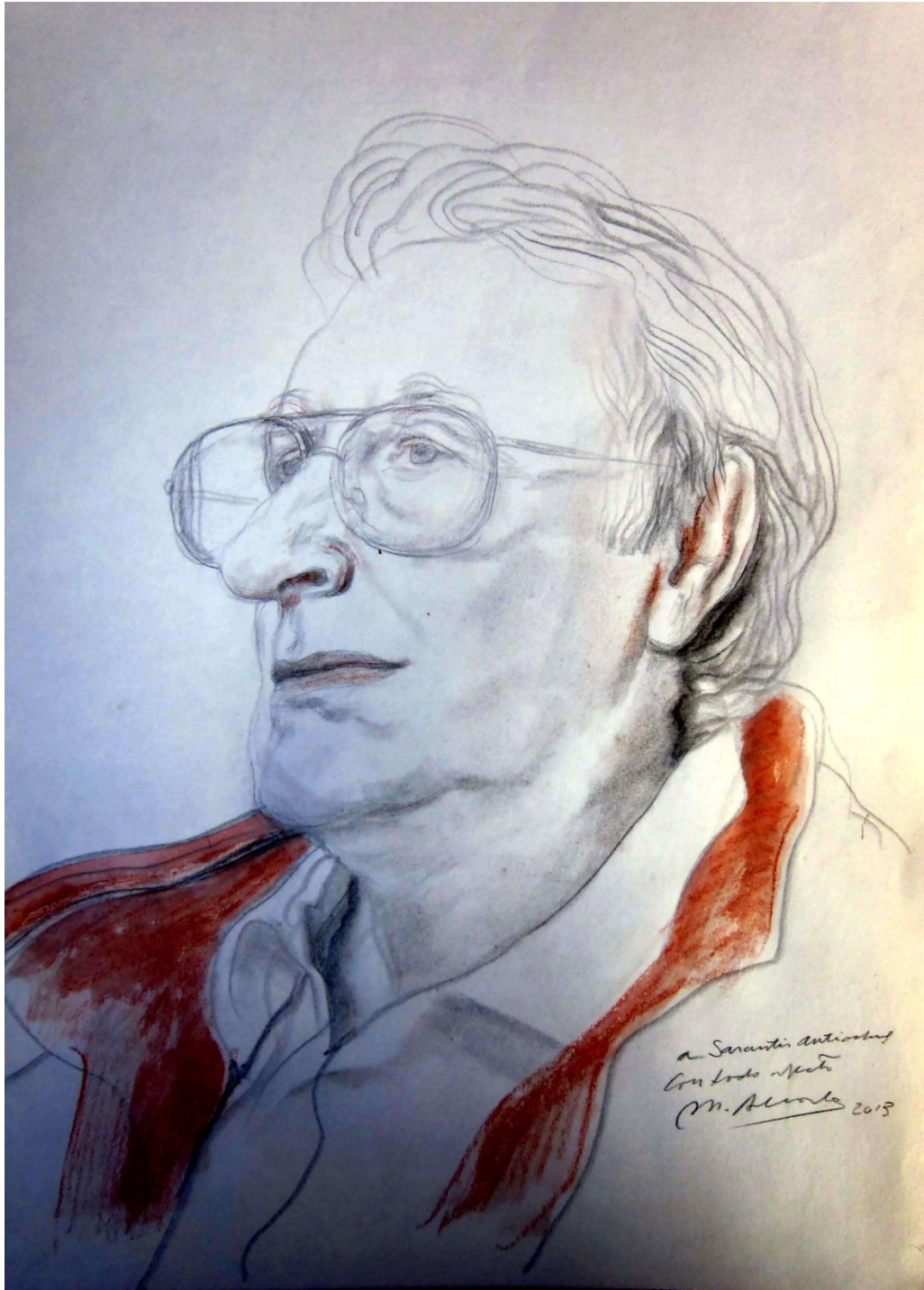
Σαράντης Αντίοχος

ΑΠΑΝΤΑ

της

ΠΟΙΗΣΗΣ

τόμος Β΄

ALCORLO, 2013

περιθωριακά β'

[1983 – 1987]

E me che i tempi ed il desio d'onore

fan per diversa gente ir fugitivo...

UGO FOSCOLO

Sepolcri

I. Προ(σ)κείμενα

Τό πρόσωπο – ποιό πρόσωπο;

*

Τριαδικά κι ετερόφ(ρ)ωνα.

*

Και η ποίηση να εκχύνει
στις απελεύθερες φόρμες της
υποκείμενα κι αντικείμενα
και προκείμενα.

*

Νέα ψιμύθια
για τις ίδιες παλαιές αποπλανήσεις,
νέες εσθήτες
για τα ίδια αρχαιόγραμμα
ειδύλλια.

Και ποίος σου είπε;
«ο καθένας στο ρόλο του».
Τίποτα δε διδάχτηκες από
τον καραγκιοζοπαίχτη τον Τζών Ράιτ;
Γδύσου λοιπόν και ξαναντύσου
τη φωνή τους.

*

Όλη τη νύχτα του Ιουλίου
λέγαμε ιστοριούλες στον Ωρίωνα.
Όλη τη νύχτα ο Λα(έρτης) σιω-πηλός
κοίταζε την Αλετροπόδα.

*

Να γυρίζεις – λέει
μες στην κοιλιά του ζώου
μες στην κοιλιά του χρόνου
μες στην κοιλιά του ορुकτού
και να γυρεύεις την ΕΞΟΔΟ σου
στο ποίημα...

Πολύμορφα έμβρυα
μαραθωνοδρομούν
μέσα στ' αντιθετικά σου υγρά
χωρίς ποσώς να σε μεταβάλλουν.

*

Έχουν και τα ουράνια σώματα
τον τρόπο τους να συνεννοούνται
ευκρινέστατα.

*

Η ενοχή σου
είναι απείρως μεγαλύτερη
για όσα δεν έπραξες
για όσα δεν είπες
Ησύχιε.

Περιορίσε τις ιμπεριαλιστικές σου τάσεις,
περιορίσε τις θωπείες σου.

Μη με δουλεύεις

μη με διακινείς

μη με διαστέλεις.

Λοιπόν, συμμαζέψου.

*

Η φαντασία

ο δούρειος ίππος σου

που δε χρειάζεται αναβάτη.

*

Εν αρχή ην ο λόγος

Και να σκεφτείς

πως ακόμα δεν έφτασε στ' αφτί του θεού.

Και να σκεφτείς

πως δεν έπαψε να γογγύζει

ο κόσμος.

Δεν έχω, λέει, ηλικία.

Μπορεί και νά 'χει δίκιο.

Δεν έχω, λέει, χρόνο δικό μου.

Μπορεί και νά 'χει δίκιο.

*

Βέβαια

όχι εσύ – τό προσωπείο σου.

*

Γράμματα αριθμοί τετραγράμματα

και η μνήμη του Θάμη

ασθενέστατη.

*

Γιατί μια τέτοια επιμονή

στο σταυρικό αριθμό του 33;

Μα γιατί 'σταυρικός';

βουκεφάλια μου!

Βάλε κι άλλη μία σιωπή
στ' αγκίστρι
και κάτι θα τσιμπήσει
τη νύχτα.

*

Τί θα πεί *εν λευκώ*;
αφού γράφεις και στο μαύρο
τα έπαθλά σου.

*

(Σκωρ)ίαση έξεων και λέξεων.

*

Και η σιωπή της ηδονική
να υπερκοντίζει
τη μετριόφωνη προσδοκία σου.

Ποιητικά ΟΧΙ αντιποιητικά.

*

Θέματα κι αναθέματα

Προ(πο)μελετημένα.

Κ' η πλοκή να συνεχίζεται

2-X-1.

II. Ημεροσκόπιο

Στάσου να δείς
την ανατολή της Γης.

*

Από φυλακής πρωίας
το παρδαλό περιστέρι.
Από φυλακής πρωίας
και το γεράκι.

*

Η σπηλιά και η μήτρα
η σπηλιά και η μήτρα
και το φως
μίαν ακόμα θεμιτή προσδοκία.

*

Έτσι κι οι πέτρες
έμπαιναν μόνες τους στο οικοδόμημα
χωρίς να σαλέψει (τρόπος του λέγειν)

το δαχτυλάκι των οικοδόμων.

Έτσι κτίστηκε η πόλη μας

έτσι κτίστηκαν τα τριπλά τείχη μας

έτσι μας σήκωσε ο άνεμος και μας πήρε

μετά μουσικής.

*

Και το σφυρί των οικοδομώντων

να επιπλέει στο κύμα.

*

Εξ απαλών ονύχων

δώστου να ρίξουμε το καρβέλι

με τη σφεντόνα.

*

Επαναλήψεις

σπειροειδείς επαναλήψεις.

Κι έτσι να προχωρεί η ζωή

κι έτσι να προωθείται ο θάνατος
κι έτσι να προ-άγεται η Γη-γή μας
στο άπειρον.

*

Δεν ζούνε μόνο με νέκταρ κι αμβροσία.
Θέλουνε και κάτι ζεστό, από καιρό σε καιρό,
οι Ολύμπιοι.

*

ιδέα του Χόλαν

Όλη τη νύχτα ζωγράφιζε πόρτες
όλη τη νύχτα ετοιμαζότανε για τη φυγή
και την αυγή βρέθηκε ανεπαισθήτως
in.

*

Της μικρής Παρασκευής
το θαυμαστό μεγαλυνάριο.

Μένιππος

Μύγες και κουνούπια
μύγες και κουνούπια.
Και το σινικό –ενθάδε-
Κήτος.

*

Και τ' αχαμνά των θεών
τα λεγόμενα κι απόκρυφα
δεν μπήκανε ποτές
στη ναφθαλίνη.

*

τ' ανακαλύπτει
τα ταξινομεί
τα θωπεύει
τα στήνει μπροστά του ένα-ένα
τα πηδάει ένα-ένα
τα υπερπηδάει
και

Ανοικτοί κύκλοι και καμπύλες
που γυρίζουν σ' ελλείψεις
σπειρωτά κι αμφίδρομα
από το Άπειρον στο Μηδέν
από το Μηδέν στο Άπειρον.

*

Και να μετακομίζεις διαρκώς
από το ένα στ' άλλο cul-de-sac
από τα υποχθόνια στα επίγεια
άντρα.

*

Ακαδημία

Οι αθάνατοι πάλι
με φύλλα και χρώματα
(πάν' περίπατο;)

*

Ράβδος εν γωνία

Και οι φύλακες διακριτικοί
να κάνουν πάντα πως δεν βλέπουν.

Τ'όνομά του
μαρτύριο παλαιών χριστιανών
γι αυτό και καταφεύγει
πυκνά-συχνά στο επί-θετό του.
Είναι άλλωστε τόσο βολικό
και τόσο σπάνιο.

*

Και τί τα θέλεις τα περίτεχνα
τα ουσιώδη τα γεμάτα;
Όταν όλοι τους αντλούν κι αντλούν
από τους ίδιους άδειους πίθους
και μύθους.

*

Μουσεΐον

Στη διπλανή προθήκη
η πήλινη Αφροδίτη
ντονιάρει
τον μπρούτζινο Άρη.

Εναργής εικόνα
χωρίς εικόνα.

*

συμπόσιο

ήλθεν ο λόγος
στα τελεολογικά
στα μεσολογικά
στ' ακροκεραύνια
και –εκεί ακριβώς
έγινε 'κείνο
το *BLACK OUT*.

*

Λεβιάθαν

Η φυσική ροπή του
η μιά πάνω στην άλλη εκατόμβη.
Η φυσική ροπή του
άβυσσος της αβύσσου.

Και η θάλασσα
με τον ομφαλό της.

*

Εδώ τελειώνει το γαλάζιο.
Εδώ αρχινάει το μαύρο μαύρο μαύρο.

III. Δυτικά του Πυθία

Με τους σκαρμούς με τα κουπιά μας
το σταματήσαμε το λιόγεμα.

*

Τώρα ξέρουμε
πως ο Πυθέας είχε δίκιο.
Τώρα ξέρουμε πως δεν έλεγε
ψέμματα.

*

Όλα τα ελέη
της θάλασσας.

*

Ampurias '79

Ηδύκοιτος σου λέει
μα πώς να κλείσεις μάτι
πάνω σε τούτα τα πυρακτωμένα
περιθωρικά χαλίκια
του ελληνισμού.

Με τα κορμιά μας βαθαίναμε τη δύση.

Με τα κορμιά μας μεγαλώνουμε τη μέρα.

*

Πυρήνη τε

Και να συλλογιστείς

πως σε ολόκληρη την Κόστα Μπράβα

δεν υπάρχει τώρα παρά ένα

πρακτορείο ταξιδίων

που κόβει εισιτήρια

στ' όνομά της.

*

Ζάκανθα '83.

Σίγουρα κάτι μου θυμίζει

τούτο το φέρσιμό σου –

μου είναι, πώς να στο πω, οικείο.

Σίγουρα θά 'χουμε ξανασυναντηθεί

δε νομίζεις;

*

Χάθηκε τ' άσπρο ηλιοτρόπι
από την Τουρδετάνια.
Κίτρινα ένα σωρό.
Πώς άλλαξαν οι κάμποι
του Πολύβιου!

*

κλεινάς Ερυθείας

Τούτη τη μνήμη
π' ακουμπάει στην πέτρα της Ερύθειας
τάχα εγώ την κουβάλησα
η ήταν εδώ και με περίμενε
από καταβολής (ελληνικού) κόσμου;

*

Νά 'ταν η θάλασσα κρασί,
οίνοπος πόντος.

Τλεπόλεμος

Μέρες και νύχτες
μέρες και νύχτες στο σιρόκο
ώσπου μας δόθηκε η έμορφη βαλεαρίς.

*

Ασκληπιάδης

Μυρλεανέ,
εσύ που ξετρύπωνες παντού
απίθανα ελληνικά κειμήλια,
μην πεις πως κόπιασες εδώ για να θαυμάσεις
τη χρυσή ζώνη του Τεύκρου – όχι!
Στη Ρώμη θά 'χες ακούσει για κάποιες
άλλες ζώνες.
Σίγουρα θά 'λυσες πολλές
στα Γάδηρα.

*

Είπε κι έγινε
του Γηρυόνη.

Αργανθώνιος

Αν τον άκουγα κείνο το γέρο
της Ταρτησσού,
αν δεν είχα την έγνοια της μικρής μας πόλης,
θα 'νιωθα τώρα περισσότερο *at home*,
ή μήπως όχι;

*

Εύδοξος Κυζίκου

Στην αυλή του Βόγου
και να ξέρεις ότι μηχανεύονται
να σε ξεκάνουν.
Και να ξέρεις ότι θέλεις να το σκάσεις
και να μην μπορείς.
Και να 'χεις τόσο κοντά τα νησιά
των Μακάρων
και τα νόστιμα Γάδηρα.
Όσο για την Κύζικο...
ας όψεται ο περίπλους
της Λιβύης.

Το πρόβλημα δεν είναι
πώς θα την βρεις
πώς θα την βρεις τη θάλασσα
μα πώς θα την δια-βάσεις.

*

Κι εσύ στο φινιστέρρι σου
κάνεις σπονδές
κάνεις σπονδές κι επικαλείσαι
ονόματα θαλασσοπόρων
Ελλήνων.

*

Επιστρέφω
επιστρέφω πάντα
με την Άρκτο στ' αριστερά μου.
Πάντα.

IV. Τα καταλόγια του Μενεσθέα

διός τε Μενεσθεύς

ΟΜΗΡΟΣ, Ιλ. Ν 195

Άδεια τοπία χωρίς όνομα
πριν από τ' όνομά μου.

*

Ήξεις και τύψεις
φυσικές κι επίκτητες.

*

Με καρφώνετε με ξεκαρφώνετε
το ίδιο μου κάνει.

*

Εγώ που κάτι ξέρω από ποτάμια
σας καταλαβαίνω, Αθηναίοι.

*

Δε νομίζεις πολύτροπε
ότι εκείνο το τριζόνι έλεγε την αλήθεια;
Εσύ άλλωστε ήσουν ανέκαθεν
καχύποπτος.

Και τώρα που ρίξατε στον Ιλυσσό
τα λύματά σας
το λύσατε το πρόβλημα;

*

Εγώ βρήκα τον ΓουαδιΑΝΑ μου.

*

Αυτό το σκοτεινό πουλί
δεν είναι δικό μου,
δεν είναι δικό μου.
Είναι του Ιωάννη.

*

Καλά και σώνει
να μετακινήσει το φύλλο
των αγγέλων

Τό ᾿δες εκείνο τ' άγριο γουρούνι;
Τώρα φρόντισε να ονειρευτείς
τον Άδωνι.

*

Μελέτησα την Αθήνα μου,
είπια και την κίνα μου.

*

Μνήσθητι κύριε
του (μ)νήματος του Μενεσθέως.

*

Για πες μου
ποιός σ' εξουσιοδότησε να ομιλείς
για λογαριασμό μου;
Ποίος σου επέτρεψε να μπαίνεις
στα εωτερικά μου;
(όταν κοιμάμαι κι όταν δεν κοιμάμαι).
Άφησε πια εκείνο των «προγόνων».
Εγώ δεν είμαι οικόπεδο

για τα αυθαίρετά σας.

Μην με καταπατείς.

*

- Ω;

- Ωκύπους!

*

Απεχθάνομαι την τσίκνα σας,

Απεχθάνομαι τις θυσίες σας.

*

Μέρες φεύγουν

μέρες έρχονται.

*

Ία, Ιάσων

και το χρυσόμαλλο μειδία

-μά σου.

Στυμφαλίδα Λέρνη μου Κωπαΐδα.

Και οι λίμνες εκδικούνται

με τον τρόπο τους.

*

Εκκεντρικός και φυγόκεντρος.

*

Έτσι, όπως η ακρίδα

στα χέρια των παιδιών,

διαμελισμένος.

Διαμελισμένος κι επτάψυχος.

*

Νά 'σαι ή νά 'χεις;

Και τα δυό.

Ο καθείς με τις ποσοστώσεις του.

*

Έρθε κι ο Πυθέας
να μ' ανάψει κερι
και τον κέρδισα στους πεσσούς.

*

Ελκόμενος και Ελληνομνήμων.

*

Εποχή της αίρας.

*

Η Τροί-α εισβάλλει στο παρόν
και μου σβή
και μου σβήνει τους κύκλους.

Τρεις μυριάδες φτερωτοί καταδότες
κι εμείς πάντα ξεφεύγαμε τον Δία.

*

έξεστι Κλαζομενίοις

Είπαμε να βουλευέσθε σωστά
Είπαμε να βουλευέσθε ελεύθερα,
μα έλα που δεν πιάσατε σωστά
τα δίφθογγα!

*

Μικρέ μου
σοβαρέ γελωτοποιέ
πάρε πίσω τελοσπάντων
τη διφορούμενη λέξη σου.

*

Από αύριο και πέρα δε θά 'χω γνώμη.
Από αύριο και πέρα θα οικουρώ.

Και 'κείνο το ξεροπήγαδο
να караδοκεί το κάθε βήμα σου
να караδοκεί την κάθε λέξη σου
μες στο χαλέπεδο.

*

Δύο φορές
δύο φορές την ίδια λέξη:
ΟΡΥΜΑΓΔΟΣ!

*

κύμα ρόιο

Κωκυτέ μου και Πυρι
-φλεγέθωνα.

*

τα εν δήμω

Θύμωσε
τσάκισε το σταμνί του
και ήρεμος πια πήρε τα κομμάτια του
κι εξοστρακίστηκε.

Και τα πιο δύστροπα ονειρά μου
αλιπόρφυρα.

*

Για δεξ εδώ τα ραβασάκια του Ραδάμανθυ.
Ούτε στα Ηλύσια δεν είναι κανείς αυτάρκης.

*

Και τί τα θές τα ελατήρια;
Δε σου φτάνουν οι ύποπτες λέξεις;

*

Μα ποίος σου κόλησε
ετούτη την ιδέα-στρείδι
πως είσαι σύ το επίκεντρο
του σύμπαντος τέρρα
-κότα μου;

Μή μου τους κύκλους.

Το κορίτσι από τη Θούλη,

το κορίτσι χούλα – θούπ.

*

Καλλίγραμμα

ουράνια κτήνη.

*

Ακούς εκεί,

«ανώτερη βία»!

*

Της τετράγωνης λογικής μας

ο τετράγωνος κόσμος

Κάθε τόσο μου αφήνετε πεσκέσια
κι εφημερίδες.

*

Ώστε έτσι; Αθηναίοι.
Κλαζο-Μένιος ο Αγαμέμνων!

*

Θα κληροδοτήσω τα οστά μου
στο μαυριδερό μικρό Πάνα,
να φτιάχνει φλογέρες.

*

Να σας είχα εδώ να βλέπατε
τις μεγάλες παλίρροιες.

*

Ποίος μου δανείζει ένα κορμί
για τ' αυριανό ταξίδι...

Παρά τις μηχανορραφίες (των Φοινίκων)

αυτοί εδώ μου στήσανε λιθάρι.

Ενώ εσείς

αριστογείτονες...

*

Ας αφήσουμε την εκδίκηση

στα πουλιά.

*

Τροφώνιος

Είχαμε κι εμείς το δικό μας Κάιν

μα δεν τον ξαποστείλαμε

στο φεγγάρι.

*

Βάλε λίγο χώμα στην πληγή σου

και θα γειάνει, λέω.

Λέω στον εαυτό μου.

Μία και δύο και τρεις
οι αιρετριείς (sic) μου ρήμαξαν το σιτάρι.

*

Τάφος στις Μυκήνες

Σπείρες κι αρματοδρομίες,
σπείρες κι αρματοδρομίες.
Κι έπειτα σου λέει
πώς έφτασα ως εδώ;

*

Το ποτήρι του Νέστορος
γιομάτο στο τραπέζι.
Και είμασταν τόσο σίγουροι
για τη δίψα σας.

*

Αρπάλυκος η τέχνη,
η τέχνη των αργείων.

Ὡστε ἔτσι,
τούτες οι πέτρες
εμπόδιο στη μπαλκανιάδα σας.

Ὡστε ἔτσι
μας καταλογίζετε κι ευθύνες
μπαλκάνιοι!

*

Ζαλίζομαι
τανταλίζομαι.
Παίρνω το σώμα μου και πάω
στην ύδρα.

*

Εμένα με ξέθαψε ο Ὀμηρος.
Εσάς ποιός θα σας θάψει;
(Τάδε ἔφη Μενεσθεύς).

Μαύρη σγουρή πανέμνοστη
και πού με ταξιδεύεις.

*

Μέρα – νύχτα με το κανοκιάλι μου
στο στίγμα σου.

*

Κι εσύ να ψάχνεις να βρεις την πεμπτουσία
μέσα στ' άδειο κοχύλι της Κυθереάς.

*

Γρήγορα λοιπόν
γιατί σε λίγο θα λαλήσει
ο Πυθαγόρας-πετεινός.

*

Πρωτομάστορες
γεφυροποιοί του Ελλησπόντου.

Βασίλη κάτσε φρόνιμα
και μη μ' ανασκαλεύεις
το νοικοκυριό.

*

Εμπρός για νέες
ιδανικές εγκαταστάσεις
των αποβλήτων σας
σε ενέργεια.

*

Η Ελένη
η Ελένη των Ελλήνων,
έλεγαν οι Τρώες
και πίστευαν στο θαύμα
που δεν έγινε.

*

Μείρακες μαστροποί
της δημόσιας ευδίας.

Και ο Ορέστης
τηλεκλυτός!

*

Λυκόφρονες
λυκόφρονες και υπερφίαλοι
οι φίλοι μας.

*

Διάνα

Κι εσύ αυστηρή
που λιγοθυμάς πάνω στο χλωροφορμισμένο
σώμα του Ενδυμίωνα,
ποιόν πας να ξεγελάσεις;

*

Τό ξέρεις.
Κείνο το φως χωρίς σκιά
δε γίνεται
δε στέκει
Δεν περπατάει
ΒΟΥΛΙΑΖΕΙ.

Παίξε φίλε το καλάμι σου
παίξε το να χαρείς,
ώσπου ν' αρχίσουν να χορεύουν
τα πλατάνια.
Παίξε.

*

Κι εσύ να τσαλαβουτάς
μες στα νερά της Στυγός
και να φαντάζεσαι
πως πέρασες τον Εκουαδόρ.

*

Σκανδαλωδώς ασυγκίνητος
για τις μεγενθύνσεις.
Σκανδαλωδώς ασυγκίνητος
για τις σμικρύνσεις.

Κείμαι ΟΧΙ είμαι
(σ)το διπλό πελέκι
της ειρωνίας μου.

*

Τίποτ' άλλο.
Μέσα κι έξω Σειληνός!

παράθυρο στη μεσημβρία

[1987, 1994]

ΤΕΜΠΕΡΑ

ΜΙΚΡΟΣ ΖΑΓΡΟΥΜ ιστορεί

την καινούργια νοσταλγία του με φλόγες.

Και με την τεχνική της ανοιχτής καρδιάς.

*

Η ΑΓΩΝΙΑ του πράσινου κάγκελου. Αιώνια έφηβος με πουλιά και
δυσέρωτες.

Με παράθυρα και μπαντερίλιες.

*

ΣΕ ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ο ιππότης της Ίριδας

με μικρά – μικρά στίγματα.

Και τ' άλλο πρόσωπο ... εις τον καιρό.

*

ΒΑΡΙΑ ΒΑΡΥΤΑΤΑ της ψυχής μου τα έλυτρα

Κι ο έξω λαβύρινθος γυρεύει το νήμα του.

Ποίος θα φέρει τα λύτρα;

ΕΤΟΥΤΗ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ ουσία που μας λείπει
και που συχνά μας θέλει ν' αγαπάει
μια Οχιμαρία.

*

ΕΥΘΥΤΕΝΕΙΣ μεταξωτοί θροϊσμοί
που συλλαμβάνονται κι αναλύονται στα δάκρυα.
Βαθύ μυστικό συμπαντικής επιδερμίδας.

*

ΔΙΑΛΥΜΕΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ. Γράμματα αρχικά περγαμηνών
κωδίκων. Άλλοτε πλούσια σε φαντασία κι εκφραστικότητα –
αθών αγίων.

*

ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ μετωπική, αναγνώσματα
πλάγια. Σε πρώτο πλάνο τέσσερα ορχούμενα βότσαλα
μινωικής ακρογιαλιάς.

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΙΔΑ από λάθος διάχωρο.

Και τα πιο μελανά καίνε μέσα

το δικό του αθέατο Ήλιο.

*

ΘΕΑΜΑ μέσα στο θέαμα: το κεφάλι της Μέδουσας.

Νέο ενάλιο δείγμα στα κοινά

με κιννάβαρι.

*

ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ - ήχος ρευστός να πηδακίζει

μέσα στο κίτρινο, στις πρώην θάλασσες.

Σαν το πρώτο φως,

ελαφρώς σκανδαλώδες.

*Φ*ΑΓΙΟΥΜ
ή
*Τ*ΟΛΕΔΟ

ΓΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΤΟΥ Χ της πολύπλοκης απλότητας.

Οι φιγούρες του βάθους σε ληστεύουν

στη μέση της αίθουσας.

Φυσικά, *AD LIBITUM*.

*

ΠΥΚΝΗ αρχέτυπη ανορθόδοξη ΕΚΦΡΑΣΗ.

Σώμα λυγισμένο πανύψηλο – για να φαίνεται

από μακρύτερα

κανονικό.

*

AY SEÑOR, Panayagua...

μπορεί και ναι

μπορεί και όχι.

*

ΝΑ ΚΑΙΓΕΣΑΙ ΩΡΑΙΑ και να φαίνεσαι

στην ίδια πάντα δύσκολη απόσταση –

από τη γη κι από τους ουρανούς.

ΟΛΗ ΜΟΥ Η ΑΛΕΓΡΙΑ, όλη του κόσμου

η πίκρα

οι βυσσινιές σου οι νότες.

*

ΥΣΤΕΡΑ από πολλές αμφιταλαντεύσεις και δάκρυα,
βρήκε τα χέρια του στο παλαιό σανίδι της ηρωίδας του.
Η λήθη που μάστιζε το πρόσωπό της πρόδινε στο κερι
μια νέα λάμψη – απροσδόκητη.

*

ΕΜΜΟΝΕΣ ΚΗΛΙΔΕΣ, προσποιητές διαγραφές.

Το γυμνό της το χέρι

NOLI ME TANGERE.

*

ΚΑΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΗ,

πλην ο κόσμος δεν είναι όπως είναι...

- Με το μάτι, Ζαγρούμ.

μια λέξη
τέσσερες αγάπες
και στη μέση η πολυέλαιη
μάντορλα του κόντε
ντε οργάθ

*

Η ΑΡΧΑΙΑ ΔΡΥΣ κλαδεμένη
σαν την ζωή (του Μαυρίκιου).
Έτσι για να σε παίζει
απρόσκοπτα
το δάσος.

*

ΕΠΙΠΛΕΕΙ –επιπλέει.
Καμιά πραγματική επαφή με τα ύφαλα.
Γερώνυμα Αιθέρια το στήθος της – βιβλίο
ανοιχτό
για όσους δεν ξέρουν
να διαβάζουν.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ μέσα κι απέξω. Κίτρινα κρεμεζί
καστανά φύλλα στο χώμα και στους ουρανούς
(ωστόσο εν ανεπαρκεία).

Σ' αυτά συνήθιζε να γράφει τ' όνομά του και να μας
ταχυδρομεί – όχι
με λίγη έπαρση – τη λέξη εκείνη
ΕΠΟΙΕΙ.

*

ΑΝΟΧΥΡΩΤΗ ΠΟΛΗ. Μ' εξαφανίζουν περίτεχνα
μαζί με τα χρώματα.
Ύστερα με τυλίγουν
διάφανοι μουσαμάδες
της Ανάστασης.

*

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΦΑΓΙΟΥΜ στα ύψη
της Ταφής. Η γραμμή που μ' ενώνει
και με μοιρά-
ΖΕΙ στα δύο.

ΕΚΛΑΜΨΕΙΣ ΠΟΛΥΚΛΩΝΕΣ διατρέχουν την ύπαρξη·
φρόνιμες υπομνήσεις της Φύσης.
Και η άλλη διάσταση παρουσία αθέατη
βαθιά μες στο μαύρο.

*

ΠΤΥΧΕΣ ΠΥΡΑΚΤΩΜΕΝΕΣ κάτω απ' τον Ήλιο του
μεσονυχτίου.
Η γνώση δεν αρκεί.
Διαρκεί το πρόσωπο.
Το χέρι που μου δίνεις
παραμένει ατελείωτο.

ΔΙΚΟΠΑ

άλφα θέλω ν' αρχινήσω

κάτι πολύ απτό

- μέχρι αφελείας

πάνω στο βασάλτη

της δυσλεξίας μου

*

η ευτυχία

να μην μπορείς να βγεις

από το ρούχο σου

*

όταν το καλοκαίρι μπαίνει στην πόλη

τα παιδιά έχουνε στραγγαλίσει

τ' όνειρο

κι είναι τα πρόσωπα

κλειστές βεντάλιες

η ώρα κι απόσταση
δεν αλλοιώνουν τη σκιά σου
ρίζα βαθειά πικροδάφνη
που γονατίζεις τα μάρμαρα

*

η τραγωδία όταν φτάνει
στις τελευταίες κερκίδες
στολίζει τα μαλλιά της
με πευκοβελόνες

*

άλμπουμ του πατέρα:
φωτογραφίες απ' το Σαγγάριο
φωτογραφίες από τη Σμύρνη
φωτογραφίες του Εσκή Σεχίρ

παρακάτου κλαίει
ένα ζω-
γραφισμένο σκυλί

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟ ΑΙ

-ΜΑ να τρέχει σαν τις νύχτες

της Τρανσυλβανίας

την ώρα που σερβίρονται τ' απεριτίφ

και τ' Οριάν Εξπρές τρο-χο-πε-δεί

χιλιάδες λεύγες

υπό το ΑΙ

-ΓΑΙΟ

*

ΠΡΟΣΟΧΗ: εύθραστες γέφυρες ήχων
φράσεις από εικόνες πολύγλωττες που
τρεμοσβήνουν

στ' αναμεταξύ κάθε νύχτα γεννιέται
κι ένα νέο ουράνιο βαρίδι
αλλιώτικο από τ' άλλα

ο θείος μου Γεώργιος
μα και Θεόδωρος (ο Τύρων)
ανάπηρος από ελαφρά κρυοπαγήματα
της Αλβανίας
όλο περνάει καβάλα στο γαϊδούρι του
και τραγουδάει
ΚΟΡΟΪΔΟ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ...

*

σύγνεφο και το ξέρεις
πως σε παίρνει το κύμα
και σε ταξιδεύει

και δεν έχεις ελπίδα
νά γυρίσεις ξανά

πρι να 'ρθούν
οι γαλάζιες βροχές
πρι να βγούν

τ' αυριανά τα ποτάμια
από την κοίτη τους

στους χαλεπούς καιρούς
μας σώζει/δεν μας σώζει
η αποκοιμισμένη
κι ο νέος τριακονταετής εμφύλιος
των ρόδων

*

γαλανή γαλατιανή
κάππα λάμβδα γιώτα μι
-εκατό χρονών αναγελάσματα και να
χρηματοδοτείς
τα περασμένα

*

quartier Grec... «το τεράστιο σφΑΛΜΑ»
στα προσφιλή απορρίμματα
του Νταλί Μπρετόν

πολυκαπελοποίηση και της Μυθο
-λογίας
με Μήδειες εγγαστρίμυθες
και Κολχίδες ... οξύρρυγχες

*

υποχωρείς ολοένα
στου Σολωμού τ' ανορθόγραφα
ενώ τα ηλιογάβαλα αγάλλονται
στη λαμπερή σου ορφάνια

*

νέα γραμμή αντιβάμπ
τ' αδειανά τους πουκάμισα
stabile – mobile
στα πεδία του Άρεως
κι εσύ τρέχα γύρευε
λιλιπούτειο μετάξι

ΚΥΜΑ ΛΙΒΥΟ

απόψε αλαλάζουν τα κύμβαλα

κατασφαγιάζονται οι λύρες

απόψε φρικιούν οι ωδές του Συνέσιου

μεσογειακή μου αδελφή

ταρταρούγα

*

ντεκολάζ

ή αποκαλύψεις πολύχρωμες

μ' εγκαυστική νωπογραφίες και τέμπερα:

Κυρή...Κερύνεια

Μυριόβιβλος

Ζάκανθα

λέξεις με λέξεις
τοπωνύμια και χρώματα
όταν παίζουν τη νάουγκα
όταν χτυπούν τα ξυλόφωνα
όταν πικραίνεται το «κοπέλλιν» -
ο Βησσαρίων -
όταν γελούν τα παρδαλά
ερίφια

*

ακριβοθώρητα και άλλα
χωρίς προϊδεασμένη χρησιμότητα
κύκλοι ανοιχτοί
- σαν του Δομήνικου - μετέωροι
που δεν θέλουν να κλείσουν
που δεν κλείνουν μάτι
που δε γίνεται να κλείσουν
όσο υπάρχουν Εσύ

ένα – ένα προβάλλουν
τα βαριά ιδεογράμματα της μετα-
ιστορίας
κι η μνήμη Σολάρις
ασυναίρετη αυγή
επιστρέφει και μου καί
και σου καίει
τις ζω(ο)φόρους

ΣΥΓΧΥΣΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Pero che solo da sensato apprende...

DANTE

Appuyé sur le plaisir de ma propre tristesse...

MAURICE SCEVE

ΟΛΟΓΡΑΦΙΑ του Έρωτα, σκιές με προοπτική.

Τα προφίλ της ηδονής και της οδύνης τους
Έχουνε γίνει ένα.

(Δεν πρόκειται για κιαρο-σκούρο).

*

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ SS της σιωπής απόψε διαγράφεται
μια απέραντη βλάστηση.

Εσύ/εγώ παγώνι της Εδέμ
σε βενετσιάνικη βεντάλια.

*

ΣΤΑ ΨΗΛΑ ΣΚΑΛΟΥΝΙΑ καίνε ψυχές κι αρώματα
σκούρων διαλέκτων.

- Ούτε 'δώ; - Ούτε 'δώ;

Φεγγάρι ατίθασο – βησιγοθικό.

*

BORJES EN ΜΥΚΗΝΑΙΣ. Η ομορφιά του αόρατου

Στο εμπριμέ σου φουστάνι, που επιμένει

και ασπαίρει διακαώς.

ΟΜΗΡΗ ΜΝΗΜΗ. Πώς γιατί –

το πώς γιατί, για πότε;

Απατηλή ψιληζωή παγιδευμένη

που δεν κρύβεσαι

μέσα σ' ένα κομμάτι κεχριμπάρι.

*

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ απ' το άλλο θέατρο είδαμε τον ίδιο αρχαίο μάντη

της παράστασης να κουβαλεί στον ώμο το λοφίσκο του

που μας εμπόδιζε τη θέα

της αιμομικτικής

χορεύτριας θάλασσας.

*

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ των ζώων όπως ακριβώς το

συμπαθητικό γαϊδουράκι του Χουάν Ραμόν που μυρικάζεται

αέναα τ' άσπρα τριαντάφυλλα για να γίνει άνθρωπος - το

καλορίζικο!

*

ΆΣΠΡΟ είναι το χρώμα του πένθους

στον al-Andalus.

ΠΡΙΝ ΑΠ' ΟΛΑ γυναίκες και μυρωδικά
(εκμυστηρεύσεις του Μαόμα). Κι όμως –Τυ
πετράδι γλαφυρό
να πεθαίνεις γιατί δεν πεθαίνεις.

*

ΣΤΟ ΜΩΒ αυτό δε θα με ξαναβρείς.
Στη φούξια ίσως
της αυγής.

*

ΣΠΟΡΟΙ βολβοί αστρολάβια χρυσαλίδες.
Αύριο *μανιάννα μανιάννα*. Τα δικά τους τα πέλαγα
παστουρμάς και κυδώνι.

*

FUERA DE MI. 'Ω πέτρα της Αγάπης,
δεμένη σε χρυσή κλωστή – εκσφενδονισμένη
(μια κάποια ταχινή)
στ' άβυσσα της Αβύσσου.

- ΠΑΡΕ τη φλόγα σου

- Δώσμου το φιόρο μου.

Αποθέωση της κίνησης με ελλείψεις

και άκλιτα.

*

ΟΡΟΝΤΗΣ ή *ΤΑΧΟΣ*; Αιώνιες εκτροπές ποταμιών,

συνευρέσεις μουσικών αρωμάτων.

Κι εσύ, τόσο δα βυσσινί αραβούργημα, στροβιλίζεις ολόκληρη
μια θάλασσα ώχρες.

*

ΤΡΕΙΣ ΣΥΛΛΑΒΕΣ (SUSPENSE) η γραφή της Σιωπής.

Μονάχα εσύ...

- Μιλείς. Για ποιόν μιλείς;

*

...ΕΤΣΙ. Ακριβώς. *SIDI-AMOUR* και φωτερές

μικρές αλάμπρες.

*

FLOWER POWER. Λιγνό κΥκλαμινί πουκάμισο
δεκαεφτά χρονώ αποβραδύς γονατισμένο στο μίσχο σου
και να ρωτάς για τον καιρό.

*

ΕΠΙΚΑΛΥΨΕΙΣ ΟΝΕΙΡΩΝ στα τριαντατρία βια της Σιωπής
και το μέλλον αρχίζει να εγγράφεται.

Παρτιτούρα
ενός σώματος άλλου.

*

ΩΣΑΝ ΧΑΡΑΣ ΙΔΕΑ μικρή Αναδυομένη.

Η μιά μέσα στην άλλη εικόνα
ή λέξη
ή ζωή.

*

ΣΕ ΟΞΕΙΑ ΓΩΝΙΑ . Ανάμεσα σε δυο στιγμές μουσικές
και το σώμα της . Ερατεινή καραντίνα
του ώριμου κρίνου.

ΚΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ να περνάει και να χάνεται
στα μέσα κρύσταλλα. Ενώ ο αμίλητος Μισσισσιππής
σου σφυρίζει:
- *Tu, follow me!*

*

ΛΑΓΓΕΜΕΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ κι ωραία ονόματα που κυματίζουν – όχι
στον άνεμο.
Και γιατί θα πρέπει να σου πεθαίνουν ή
να βασανίζονται οικειοθελώς;

*

ΓΕΜΙΣΕ Ο ΚΗΠΟΣ καινούγιες γραμμές μαζινό
και ντελικάτα ριπίδια. Πρόζεξε (sic) τον τρόπο
που σου κλείνουν το μάτι, σε μια στιγμή ιλίγγου
ανάμεσα στη Γη και τη Σελάννα σου.

MAREMAGNUM. Σεβάχ Ωριγένης Σεφαράδ. Στη Θέση Των Ματιών
Μαύρες Τρύπες Καλέμια Σελτζούκων Αγίων // Χαρακιές Που Δεν
Χωράνε
Στον Ύπνο Σου...

στα σημεία π' ανθίζουν τα νερά
νωπό το πένθος
επιβάλλει τον ασβέστη του.

*

ONEIRO που δεν ονειρεύεσαι:

Για Σένα η μνήμη και τ' όραμα
Για Σένα η δυσεύρετη αίσθηση
Για Σένα οι καιροί και τα κείμενα ώτα
Για Σένα το Αύριον φανταστικών ερώτων
Για Σένα... μέχρι απογνώσεως.

ΓΑΛΑΖΙΟ ΣΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ

Yet herein will I imitate the sun

SHAKESPEARE

Ένας αέρας μπελκάντο, χωρίς γυμνά ενδιάμεσα.

Όλα είν' απαλά· σημάδι πένθους.

*

Θάμπωμα της αυξανόμενης φωτεινότητας.

Εσωτερική λεπτομέρεια που δεν ακούει

τη φωνή της.

*

Ανάμεσα στο Θ και το Π το εκμαγείο που σε πονεί. Για ό,τι κάνεις
και δεν κάνεις.

Ύστερα τρεις σειρές μπετόν αρμέ

Και μια μικρόφωνα και τούβλα.

*

Σήμερα την παιδίσκη που πιλατεύει τις γλάστρες μου

Τη λένη Μισεμέλη.

Αύριο δίχως άλλο θα έχω μημουάπτου.

Κορσές υψηλής ραπτικής.
Φιγούρα με κάρβουνο
που δεν αισθάνεται τίποτα.

*

Σγουρή αιθάλη στα σημεία τριβής με το κίτρινο.
Ώ, και κανείς...
Κανείς δεν επιστρέφει.

*

Όχι κατά λέξη. Κατά γράμμα.
Και ν' αφήνεις τον αητό
για τον ίσκιο σου.

*

Λάμβδα μου Αλεξανδρινό, π' έχεις στο μέτωπο
το Σήμα των Διόσκουρων.
Πάλι λάμπεις. Μεσ στο κηλιδωμένο τοπίο.
Καθαρό σμάλτο.

Επιτέλους! Είν' ο Θεός που μόνο Αυτός φυλάει

Τα παιδιά τους τρελλούς τους ποιητές και τους μεθυσμένους –
λέει

ο Χόλαν. Που στο πετσί του γνώριζε

το πόσο αδύναμοι

είναι οι φύλακες αγγέλοι.

*

Η νύχτα που γυρεύεις δεν υπάρχει· είναι μια άδεια

κάπα

Ισπανική. Π' ακολουθεί το ίδιο πάντα δρομολόγιο

Μετ' ακριβείας.

*

SWEETHEART. Μία λέξη μεθαύριο καρπίζει χιλιάδες

άλλες λέξεις. Όπως φερειπείν

Μία ρίζα περγαμόντο ουράνιας κηπευτικής

δίνει χιλιάδες

ουράνιους καρπούς.

Κι όμως έχουμε ανάγκη από μια νέα ολοκίτρινη

ROLLS – ROYCE

Νά 'ρχεται και να παίρνει λάμπουσα την πρωινής μας

Πίκρα

Στο σχολείο της.

*

Διασκεδάζεις με τη σκέψη πως δε θά 'χει υπάρξει

Ποτέ: ο δρόμος ο τοίχος ο κήπος

Η ανάερη εκείνη διάσταση. Που διαρκώς σωβνίζεται

Και σου σβήνει τα γράμματα

Και τα περιγράμματα.

*

Δίχως δέος. Με το μέτωπο στον τοίχο. Ώσπου

να βγεί καθαρά το παράθυρο.

Μες στο βαθύ περιβόλι. Της Ώρας

Σιμονέττας.

Τί τα θές... Η Σειρήνα σταματάει να τραγουδάει
όταν ο μαυριδερός μικρός θεός περνάει δεμένος
στο κατάρτι.

*

Σ' αρέσει/δε σ' αρέσει, μόλις που υποψιάζομαι ότι
δεν είσαι πια ο τοίχος μα
Το ποίημα. Με θραύσματα σφηνοειδούς γραφής που δε
γυρεύω
ούτε μπορώ ν' αποκρυπτογραφήσω.

*

Χρήση (και πλύση) του οφθαλμού ως εμβόλου απο-
κάθαρσης. Προεισαγωγικά
Της τελετουργίας. Μιας – πώς να σε πώ; - μηχανικής
παραδείσου.

*

Φρεσκαρισμένη ανάμνηση μ' ένα καθρέπτη πρόσθετο
ουρανό, σε καθαρό
Φυσικό χρώμα. Αρχή της περιδιάβασης που αναιρείται
εκ των πραγμάτων.

ΦΩΣ ΓΑΛΑΖΙΟ στο γαλάζιο φως.

Μιλεί ο τοίχος.

Ύστερα σταματάει και σε διαδέχεται η θάλασσα.

- Μην παίζεις με το φως μου.

*

Όταν αποβάλλεις το ρούχο σου και μένεις ολόγυμνος

όπως ο τύραννος εκείνος ή *rex*

Προς τί τα λελυμένα αινίγματα;

ΕΔΩ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΠΑΛΙ ΤΟ ΦΩΣ

ΤΟ ΗΘΟ-ΠΟΙΟ ΣΩΜΑ

ΚΑΙ ΠΑΘΟΣ.

εξ αντικειμένου

[1999 – 2000]

If thou wilt weep my fortunes, take my eyes.

SHAKESPEARE
King Lear, IV, 6

ΟΜΙΛΙΑ δήθεν

σε ροζ απόχρωση
μαθαίνω να τρίβω τη σκουριά μου
(το καλαφάτισμα αυτό μου επιφυλάσσει
εκπλήξεις και χάσματα)
οι δάφνες δρέπονται από μόνες τους
μακάριοι οι αδιάφοροι

πρόσοψη των ρεόντων
πραγμάτων
η υπερβολή εξατομικεύεται
οι αργυροπηλώδεις λέξεις
θάλλουν αλλού – αθέατες
το έσωθεν τοπίο
πρόσφορο τόπι

«αν ήταν μόνο η πίσσα»
το γριφώδες ψωμί
- τό άρτιο δέον να κουτσαίνει -
η επαφή με το μυθικό σώμα
να αναιρείται
σε κάθε καμπή
τα αισθησιακά

τα ευκαταία
τα επακριβή
όλα στον αέρα

το σήμερα στηρίζει
την παγκόσμια θλίψη

το παρόν υλοτομείται
αιχμές για διαφανείς ορίζοντες
ευοίωνη διαχείριση
των τερπνών – τί είναι λοιπόν
το παυσίπονο αυτό
μπροστά στη διάρκεια
στη δ-ι-ά-ρ-κ-ε-ι-α
του άλγους;

το μέλλον είναι δίπλα μου – ασυζητητί
this is europe
καθηλωτική doly
για κάθε χρήση

το τοπίο – ρηχό πιάτο
ελάχιστα παρόν

δεν λείπει να βγει από το τόπι του
η θάλασσα σχεδόν απύσχα
στα επουσιώδη
αδρανές σώμα

ωστόσο

(εξ αντικειμένου)

ΥΠΟΘΕΤΙΚΗ σαπουνόφουσκα

το προφανές και πώς να κρατηθεί

το προφανές της απώλειας

τραγικό τρίλημμα

μικτό ή εκ των υστέρων

- οποιαδήποτε περισπωμένη

πάντως υπάρχει

υπάρχει η θάλασσα

πλάγια διαίσθηση

το γιατί το μικρό

το πρώτο πλάγιασμα

η αυτονόμηση της Ό(μηρίας μου)

νωτισμένα νώτα

επαιτείας το ανάγνωσμα

τον εχθρό τον πρώτο

ποιός τολμά να ονειρευτεί;

δημιουργική πεταλούδα

πρόσωπο που κλέβει τον καθρέπτη του

δωρεάν ποτό

γυμνό υποκάμισο

κατακόρυφη γόβα

- δεν υπάρχουν κρυψώνες

σάρκα μυθική

σύγχυση επιπέδων

στο κάθε λήμμα

και ούτω καθεξής

(όταν η Μαίρη)

ΚΑΤΙ ξέρει

το ξυρισμένο κεφάλι:

«θα καβαλήσω μια χοντρή

Χάρλεϊ Ντέιβιντσον

θα γίνω ένας γέρος

μηχανόβιος

θα τρέχω κάτω από τα με

γάλα φώτα μες στα βου

λεβάρ

θα λέω 'ώ, αυτόειναι τό

σο δια-σκε-δα-στι-κό'

κάποτε θα κάνω τον σκληρό

κι ο κόσμος θα χο

ρεύει - εσύ θα

χορεύεις-

'αυτόειναι η ουσία' θα λέω

προς το παρόν

ακόμη παίζω

και κυνηγώ σε κάθε μπαρ

σε κάθε tasca την ΑΠΟ-

ΛΑΥΣΗ

δεν νοιάζομαι για τα ρεκόρ

αφήνω ελεύθερη τη φή

μη να καλουπώνει τη ζωή

των άλλων

δεν έχω όνειρα

δεν έμαθα να εχθρεύομαι την ΕΛΕΥ

ΘΕΡΙΑ

όταν ήμουνα μαθητής μου ά

ρεζαν τα σπόρ

τώρα τα πίνω με απόμαχους

βαρέων βαρών

δεν δίνω δυάρι για Ολυμπιακούς

και τα - πώς να τα πώ;-

και τα τοιαύτα»

(talking head)

ΚΛΙΜΑ που το ξεχνάμε

αθέατη αίθουσα

κάθε μέρα

όλα παίζονται

εξ υπαρχής

η φαντασίωση

τίτλος αδιέξοδος

«ώ, τί ωραία που είστε»

όταν κοβόταν το ρεύμα

μέρος της αλήθειας

σαν εικονική δράση

σπουδή και πρόκληση

δημόσιο παρτέρι

πες παίζω πε

ζεύω

κάτι που δεν ξέρω

δραστήριο νηπενθές

μήπως η ενότητα;

(αυτό το τίποτα)

ΗΧΟΣ που μεταφέρεται παντού

πρόσωπο που παίζει (τάβλι)

έκκεντρο νόμισμα

της αρπακτής

της γκρίνιας

της χαράς

του Χάρου

τα άνθη

δείχνουν εμφατικά

αυτό που βοη

θάει την ανίχνευση

εδώ κι αλλού

κίτρινες

τηγανητές

πατάτες

- deep frying -

συν βαθύς λυρισμός

σε μεγάλη ποσότητα

λιπαρής ουσίας

(παλιό φιγουρίνι)

ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΑ σόλα

μαύρο καπέλο υπεύθυνο

ένοικο κοχύλι

πεταλούδα

έβλημα γραφής

να σηματοδοτεί ρυθμικά τον πλάνητα

βίο

ανάμεσα σε σένα και στη χώρα

η γριά καμαριέρα

ψάθινη πολυθρόνα

στην ακροποταμιά

χλωμή

κουμπωμένη ζακέτα

στα χρόνια μας

στα σουαχίλι

όταν η λαίλαπα

ανοίγει λάκκους

ανοίγει παράθυρα

το δικό μου παράθυρο

στο βορρά

- ο νότος δεν υπάρχει

ισόβιο πάθος

λεπιδόφτερο

ένα υβρίδιο

χαϊδεύει το ακουστικό

της οδοντόβουρτσας

για το κορίτσι

για το έντομο

κλειστό παλτό

για τη γλώσσα

εκ των υστέρων

η εκκετρική κατσαρίδα

στο κολέγιο

εκ των υστέρων

σπίτι στην παραλία

μικροκαμωμένη Λιλή

αρχίζει να ράβει το καλσόν της

για το ελάχιστο

πίσω από κάθε πόρτα

φροντίζει για το μεγάλωμά της
λινόδετη σιωπή
χρονολογεί τον πλάνητα βίο
λιτοδίαιτη

σχήμα και σήμα
καταγράφεται στην καθημερινή α
μνησία
απορρίπτει τα μείζονα
προγεφύρωμα
δρεπανηφόρο
σαν πουτίγκα
χρυσελεφάντινη
κρώζοντας με την πλάτη

ψιλοβρόχι
παράθυρο με θέα στη θάλασσα
εκπνοή του αιώνα διαυγής
περίοπτη
αδιαφιλονίκητη
μακαριστή

(η έγνοια)

ΣΥΝΘΕΤΙΚΟ μετα-ιδίωμα

σχήμα που επικαλείται τη

φθορά

ανύπαρκτη πατρίδα

το άλμπουμ έχει καλύψει

το αίσθημα

αδύνατο να γραφτεί η λέξη

αντικείμενο

ένα μεγάλο σύννεφο

χάλκινη κνήμη αμέριμνη

ένθετα μάτια

η δόξα ήταν τριγύρω

«ποιός θα τον πάρει

τον τελευταίο χαμο

γελαστό θεό;»

λαοδομίες

λαδωμένο ταψί

εσύ εγώ αυτός
το μέγα πλήθος
μια πρέζα κύμινο

αμέλεια και ραστώνη

(οι πάντως ωραίοι)

ΟΝΕΙΡΟ χωρίς τίτλο

στόματα ανοιχτά στη βροχή

αδιάλειπτη βοή

από την άλλη μεριά της θάλασσας

θάλλει η ρητορική

της κελεμπίας

λέξη δυσανάγνωστη

ο πρώτος άνθρωπος

και ο δεύτερος άνθρωπος

στη ράγια του αφανισμού

κούκλα χωρίς όνομα

κούκλα ασπροντυμένη

- δεν είναι εύκολο -

σε είδα

καλλίγραμμη οδύνη

των πραγμάτων η τάξη

στο κενό

στο πλήρες

στο μεσοδιάστημα

ξεφτισμένος ήλιος

λέξη δυσανάγνωστη

(η ζωή σε άλλους τάφους)

Ο ΠΑΙΓΝΙΩΔΗΣ και πονηρός

μπερές

αναζητάει στο ψύχος

το ιωβηλαίο του

προηγείται ο μεσάζων

χρόνος

η θετική ηρωίς δεμένη

κόκκινη κλωστή

εστιάζεται η επιθυμία

κατ' εξοχήν στην ιδιότυπη σχέση

ανάμεσα στο κίτρινο και το μαύρο

- ήδη πόσα χρώματα; -

η συγγνή συνοχή

το φλέρτ

αυτό το τέχνασμα

σχήματα πάνε κι έρχονται

μεταδοτικά σκουπίδια

- το προϊόν είναι το μήνυμα

στη γλώσσα του σώματος

στη γλώσσα του κινδύνου

δεν χωράει άλλο SOS

(οι κούκλες δεν φεύγουν)

ΑΔΙΑΛΕΙΠΤΗ ροή κοιτ
ασμάτων

κεντρική θέση/διάθεση

καταλάμβανε η αίσθηση

- εδώ ανθεί

ό,τι φαίνεται

ούτε αμνηλεσία

ούτε τυχαία

η αντιστροφή

της εμπειρίας

σε τόνο ευδιάθετο

ανοίγματα

τοξωτά

θολωτά

- το λογικό δεν επηρεάζει τις παρυφές

η απόληξη δεν είναι πλέον

το αέτωμα

ανάμεσα σε μένα και τον κλασικιστικό πυργίσκο

η αντιληπτική αντιλόπη

το γράμμα της αμφιβολίας

- η καλλιέπεια του ύφους
αντανακλά τά χρόνια
που χάθηκαν

υπάρχει κατάσταση
που προοιωνίζεται
το άτοπον – είναι το ζητούμενο
το στίγμα στο χάρτη

το τυχαίο

προηγείται η κίτρινη χώρα
των όψεων
και το σκούρο πράσινο των ματιών

τίποτα δεν αλλάζει στο κέντρο της εικόνας

(και όμως βρέχει)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τεμαχίζεται

το ψωμί τεμαχίζεται

ό,τι ακολουθεί

δεν είναι απαραίτητα η βίωση μιας εποχής

γιατί αυτή η αναπνοή

αυτή η ισοπέδωση;

το αντικείμενο τρέχει

ανεξάρτητα από εμένα

οι μεγάλες λίμνες

οι μεγάλες αρχές

οι αριθμοί των θυμάτων

δεν είναι το ουσιώδες

ποιός καμουφλάρει ποιόν

ποιός καμουφλάρει γιατί;

το άσμα

το βιβλίο

το ολοκαύτωμα

το ανατριχιαστικό δεν είναι

το ύφος εποχής

- η άρ ντεκό φερ' ειπείν -

το ανατριχιαστικό είναι

η ε-π-ι-β-ί-ω-σ-η

ο επίλογος μοιάζει με πρόλογο

- η θεωρία χωρίς βάρος

αναμφίβολα μας καλύπτει

(σχόλιο στον Γκαρωντύ)

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ δεν μ' αφήνει

να σκεφτώ

την κλωνοποίηση του ανέφικτου

δεν υπάρχει παρόν

μόνο η εν θερμώ παραμυθία

ευφραίνει τα στίφη

των ανθρώπων

έρημε πελαργέ

σου είπαν ψέμματα

ο ρυθμός της εξέλιξης

το πάλαι ποτέ

απλώς δεν είχαν προβλέψει

τα απεχθή

- δεν φταίνε αυτοί που έπονται

υποκατάσταση του φυσικού συν

ομιλητή μου

ο ορίζοντας κατά σύστημα

έτρεχε

σπανίως η φρίκη

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΙΚΟΝΩΝ

το σοφό

το κρυφό

το υπέροχο παιγνίδι

- ποιός παίζει με ποιόν;

διεκδίκηση της γης

όταν επείκειται

η γυμναστική της ΙΣΟγέννητης

- ή το αντίθετο -

πλατωνικά στερεά

όπως ο κύβος του χειμώνα και ο κύ

λινδρος

παραπομπές συν/πλην ελικοειδείς

ανιστόρητες

- επιστροφή στο αδρό

στο απτό

στο αντικείμενο

η θάλασσα απλώς μια απόχρωση

(επιτάφιος για απελπισμένους)

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ στη διε

εκδικούμενη ταυτότητα
το διαφορετικό προσφέρει τη
λύση
η ανάδειξη της γραφής
χωρίς μετωπική πόζα
δεν στηρίζεται σε κανένα
σταθερό Χ
- η ωραία της ημέρας
δεν είναι η πλοκή

τομή στη θέαση
το τοπίο και το όπιο
δοκιμαστική πόρπη
το ένα μέσα στο άλλο
το κορμί συμβαίνει
το ένδυμα ορίζεται από την
ίνα του

μουσική εκτός δωματίου
ούτε μία νότα
από τη μια λακκούβα στην άλλη
καπου κάπου ταυτίζεσαι
κιάλας

- το φιλί σηκώνει διδαχή

τα βιογραφικά δεν είναι η κατά

ληξη

τα ψυχρά πράγματα

κάτι σαν καφάσι

ολόκληρος ο πλανήτης

- *ώ φύση γλυκειά μου* -

πού να γράψεις και πού

να κρυπτείς;

ελεγχόμενη παντομίμα

υπάρχουν υπόγεια

κινούμενα πλείστα

σε χαμηλή τροχιά

η περιέργεια

ενθαρρύνονται οι

ηδονοβλεψίες

- η λιτότητα είναι για τα μάτια -

εδώ μπαίνουν όσοι μπορούν

πλοήγηση στο ατέρμονο

διπλός τριπλός πολλαπλός ο ορίζοντας

αείροη χρονικότητα
προς πάσαν κατεύθυνση
τα πιθανά
τα εκμαυλιστικά
τα ολέθρια
- παρ' όλα όσα λέγονται
έναν φίλος του λαού
αυτολιθοβολείται

ενίοτε δεν παίζουν μόνο
οι πρίγκιπες
η φύση απεχθάνεται το
κενό
το ερώτημα δεν μοιάζει με
ερώτημα

οι άτυχοι τοξότες
στο σκοτάδι
αφήνονται

(χειροκίνητο μαντείο)

ΚΕΛΑΡΙ ή όνειρο

το θέαμα κυλά αναδρομικά

χωρίς ανάπαυση

ανάμεσα στα κότσια και το

στήθος

το μερκαντιλιστικό μονόχορδο

η προαγωγή της επιθυμίας

είναι το πρωτεύον

- ποιός θα μας κατευνάσει;

η ταυτότητα της ημέρας δεν χωράει

σχόλιο

η διάγνωση δεν συνάδει

με τη γνώση

αρκούν τα επί μέρους

όσα λοιπόν αισθάνεται μια

κοινότητα

ενίοτε και ο εγκέφαλος

κάποιος τρέχει γρηγορότερα

στη γεωγραφία

θετικά ή αποθετικά

1 9 3 8 18

σχέσεις αυτονόητες – σχεδόν

η « Άνοιξη» με ντύνει

η «Παριζιάνα» με γδύνει

- τα πεσμένα αγάλματα ποιόν χαιρετούν;

όλα τα «εάν» στην επιφάνεια

όταν απογαλακίζεται το απειρο

ελάχιστο

υπάρχει νήσος

«πολλάς ωραίας συζύγους» φέρουσα

- η οικειοποίηση δεν είναι το πάν

ανάμεσα στο απλό και το περίπλοκο

υπάρχει πάντα μία εκκολ

απτόμενη μέγγενη

άλλοι βάζουν τη ζωή

και άλλοι το εκμαγείο της

(προηγμένος κύκλος)

ΟΝΕΙΡΙΚΟΣ κήπος

πρεμιέρα του σήμερα
το μαύρο για τον πρωταγωνιστή
το άσπρο για την πρωταγωνίστρια
η φύση όπως φαίνεται
και ο άγγελος στο λιθάρι του
- τα αισθήματα δεν συμβαίνουν
επειδή εκφωνούνται
στα μεγάφωνα

όλα κυοφορούνται μέσα στην αδυσώπητη
σταθερότητα
του τυχαίου

τα πρακτικά
τα «καθόλου»
τα ίμερα
τα προκείμενα
τα ενδεχόμενα
τα υπό διάλυση
τα επιμέρους
- το ουδέτερο ταιριάζει στην φύση
του αφηρημένου

μίμηση και παρωδία
ένα είδος ανώνυμης πρό(σ)κλησης
όπως ανέκαθεν
με όλα τα παρεπόμενα
λήθη με λήξη
περίπου δεδομένη
- άλλο η χρήση και άλλο
η σημασία της

η αβεβαιότητα στο λυκόφως
πόλεμος χωρίς όπλα δεν γίνεται
όλα τα «εφόσον» χαίρονται
και επαίρονται
το διαφαινόμενο γράμμα
φυσικά επί ματαίω
η θάλασσα είναι όντως
ευέξαπτη

- η τέχνη της συγκάλυψης υπήρξε
κάποτε ψυχωφελής

καλοζωισμένη ακρίδα
δεν αρκεί μια κραυγή

για να γκαστρωθεί η νύχτα
τον Υπερίωνα
την ώρα που «η γειτονιά σκοτώνει
τα γατιά της»
και σβήνονται οι απλοϊκές φωτιές
που άναψε το καλοκαίρι

κάπως έτσι
αναδίδεται η διάρκεια
- το πανόραμα αυτό περιλαμβάνει
εκτενή επιχειρηματολογία
οι λέξεις αντανακλούν το δι
κό τους λίμπιντο

ο συγγραφέας αμέτοχος
παραμένει

(βαλέδες)

ΟΠΩΣ όλα

οι άλλοι

τα άλλα

υπάρχει το κείμενο

εκείνο που φαίνεται

ό,τι παίρνει φωτιά

φτερά και πούπουλα

βελούδο-δαντέλα-τούλι-ψαθί

τρυφερά και οικεία

είτε είτε

κλειστό χαρακίρι

-όλα τα ντα

how σε απόσταση αναπνοής

σχήμα λόγου

η χάρη

όπως όλα

η φωτιά

το ψωμί

τα τεκκείμενα

όπως όπως

μαλώνουν

κάποτε εντός μου
η σιδερένια γάτα
βζίτ - εδώ γελάνε –
επισπεύδει τη μάθηση

- καπέλο εποχής
μάλλον το τίποτα

εκείνο που φαίνεται
δεν είναι η βροχή
τα παρευρισκόμενα σώματα
κόβουν χρώματα
πλήρες το κενό
- το κενό το πλήρες -
δίχως ίχνη
η σιωπή μεταφέρεται
η φαντασία πλοηγείται
ούτε μία αυθεντική Πό(ρ)πη

ούτε μία
στη μήτρα του κόσμου
ναυάγιο

(τα φυσικά)

ΚΑΤΙ σαν διαρκής ε

-ναλλαγή φωτός

στον υπερούσιο τόπο

που με φιλοξενεί

- ηλικία χωρίς όνομα -

ο μίτος πλέκεται *a riacere*

όλα γυμνά και τετραχειλισμένα

ιδεολογία δήθεν

- οι διαφεύγουσες συμμετρίες

υπακούουν στο νόμο

του touring

με βήμα αργό

το άλλο αντάτζιο

υπάρχει

αμφιβολία χωρίς ετικέττα

άψογα ερείπια περιέχονται

ο επιτόπου λακές

ανοίγει το ριπίδι του

με άνθη και ζωγραφιές

η εν θερμώ καμαριέρα

ματαίως κρούει

τη θύρα

- όλα είναι όπως είθισται

ληξιπρόθεσμα

ουδείς ουδεμία ουδενί

προκύπτει παράξενη περιγραφή

ντιλετάντη

άγρια γρουπάκια λέξεων

κλωτσούν και πέφτουν

έξω (από το ρίνγκ)

στο τοπίο

λάβαρo αχρησιμοποίητο

η Σίσσυ – ήπια υπόμνηση

λυσιπλόκαμη

άπαντες πλέον φιλοθεάμονες

η επιφάνεια είναι το πάν

το αμφιβληστροειδές

επιμένει

ηδονίζεται

προσκολλάται

πάσχει – κάτι αίσχη!

θανατηφόροι έρωτες
αυτοχειριασμοί προς το θεαθήναι
του κύκλου ο μύθος
του φεγγαριού ο κύκλος

ύλη ευδιάλυτη
η μουσική αντιδρά
η κατάσταση υπονομεύεται
άλλα θαύματα
άλλα ορόματα
η σταθερότητα του ωραίου
δεν μένει

το έκδηλο ποτάμι
στερεύει την πηγή του

(ataúd del violinista)

ΠΟΙΟΣ μπορεί να ξέρει

με βεβαιότητα

τί ακριβώς αισθάνεται

το σώμα της θάλασσας;

το στυλ θολώνει τα νερά

είναι δυνατό

να ξημερώνει ταυτόχρονα

σε ολόκληρο τον κόσμο;

ιστορίες με zapping

χωρίς μετωπική πόζα

το ασταθές

το αμφίσημο

το αβέβαιο ταξίδι

είναι βεβαίως εδώ

η γυμνή ως κρίνο οδαλίσκη

ζητάει ρόλο στην ημέρα μου

με ανασασμούς

και ηδονικά ωμέγα

το αντικείμενο του πόθου
έδεσμα που τρώγεται
με τα μάτια

αρκεί μια χθόνια γεύση
για ν' ανθίσει η ύπαρξη
του ανύπαρκτου;

τα ψηλά – ψηλά βουνά
πληγώνουν τον καιρό
οι γύρω – γύρω θάλασσες
τραβούν τα ύψη

τ(ρ)όποι του λέγειν
που είδαν το θαύμα

η γλώσσα βλέπει
τα μικρά
τα ατομικά
τα εφήμερα θραύσματα
της μελαγχολίας μου

το έσωθεν εκκρεμές

έχει τα όριά του

η χειραγώγηση του φωτός

δεν είναι υπόθεση του ποιητή

- το ύφασμα αυτό

μόλις που με αγγίζει

(ιστολαχνείες)

Η ΠΟΛΗ πάσχει

οι εύκολοι πολίτες
αυτοκαθρεπτίζονται
και σβήνονται

κόκκινο πανί η φαν
τό αυθόρμητο θέλει κόπο
- η λέξη που έμεινε στη μέση
δεν είναι δική μου -
ένα είδος γουέστερν
έρχεται και με συνεπαίρνει
εμπειρίες με ρόζους
και άλογα
- η μοναχικότητα ενθαρρύνεται
από τα δρώμενα

η πόλη πάσχει
η πρόσοψη αυτή και
η άλλη πρόσοψη
υπαινίσσονται την αμνησία μου
το άτοπο θεωρείται σωσίβιο
η αλαζονία χωρίς όρια
ουρανός

οι εύκολοι πολίτες
επιστρέφουν πάντα
προσκομίζοντες
την ορχιδέα τους

(αστικά μη μου άπτου)

ΤΡΙΖΑΤΗ μέρα

καστανόξανθη

σαν υπερβολή

υπερβόρεια

(δικός της ο ρυθμός)

πλασάρει το ρήμα

όλη τη δράση

του αποκαλούμενου

ισχυρού φύλου

μάτια γεμάτα εκρήξεις

δεν υπάρχουν σκιές

ρομαντικές

μονάχα \$\$

κυνηγοί κεφαλών

αχαρτογράφητοι

παρεμβαίνουν

- πώς να την ιστορίσεις;

το στήθος στητό

να το διαπερνά ο ουρανός

εμβέλεις κύκνων

τί είναι και τί δεν είναι

όλα τα επουσιώδη

ένας αέρας – σύννεφο

(υποσημείωση στην ιστορία της Λίζης)

ΑΔΕΙΟ δωμάτιο

κοντά στο μηδέν

όλα υπερπηδούνται με λίγη άσκηση

οικειοποιούμενος τον εαυτό μου

βγαίνω από το όνειρο

σαν φυσικός άνθρωπος

η αρχή αυτή υπαινίσσεται την ανάγκη

της παρωδίας της

- μια πρώτη απόπειρα:

επιβάλλονται τα μελανόλευκα

«το κακό έρχεται από πολύ μακριά»

μουρτζούφληδες και σκουντούφληδες

αγουροξυπνημένοι

βαρύθυμοι κι αχτένιστοι

μασουλάνε το κουλούρι τους

και τρέχουν – τρέχουν

στο ποτάμι ταξιδεύουν βάρκες

με αναμμένα κεριά

δεύτερη απόπειρα:

«τα πολύ μεγάλα πράγματα
σημειώνονται χωρίς το θεατή»

σ-π-ε-ρ-μ-ο-λ-ο-γ-ί-ε-ς
παραβολικά αισιόδοξες
οι δρόμοι έχουν γεμίσει αρβύλες
- από που έρχεται το «πολύ μακριά»;

η τρίτη απόπειρα:

η αλυτρωτική μέλισσα πετάει-πετάει
από τη μια στην άλλη κατασκευή
μπαουχάουζ
γράμματα – αγάλματα κλείνουν
το χάος
μια σκιά σκάβει επίμονα το κιβούρι της

το τοπίο κινητό
κλείνει από μέσα

κουαρτέτο:
επίτιμος τόπος
το βάθος αχανές

με άνθη και πουλιά
οι λαιλαπίδες εξηγούν τα ευκταία
όλα όσα ταράζουν τους ανθρώπους
προσφέρονται αυθωρί
μέσα στο εισαγόμενο κάλλος
υπαινιγμοί για κοσμο
γονικό μύθο
σε γνωρίζω από το βάθος
μακάριοι οι βλέποντες – και άλλα

στο τέλος δημόσια
θορυβώδη φιλιά

(ready made)

ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ της ερημίας μου

η φαντασία ονειρεύεται

τον δήμιό της

αυτόβουλο τέρμα

συνεπάγεται γράφεις

τη ζωή του απας

χολούσε

την άπασα πόλη

- συνεπάγεται μιλάω

μια γλώσσα

παρπαρμέλ;

εικονικό στήθος

καμπύλη του τίποτα

αιών -φευ- φεύγω

χαζεύω

πορτρέτο που αρχίζει να ποζάρει

- οκνηρό το σκέπτεσθαι

αμηχανία και ρέμβη

γλυκύτερος ο ύπνος

τ' αφήνω τα σπουδαία

χωρίς θεατή

(η επιστήμη της θάλασσας)

Μιάν εποχή στην κατάψυξη

[1999]

|

Ά, ετούτη η ζάλη

ετούτη η ζάλη!

Κι είναι ο τόπος (το δωμάτιο;) γεμάτος

υδρατμούς

και καπνούς

Κι αναπνέω με δυσκολία

έναν αγέρα που δεν είναι δικός μου

που καθόλου δεν μπορώ να προσδιορίσω

τα συστατικά του

το ειδικό του βάρος

Έναν αγέρα που δεν ξέρω από πού έρχεται

Η γεύση του

δεν μοιάζει με την γεύση των τοπίων

που έχω ζήσει – έχω ζήσει;

Ένας αγέρας θά 'λεγα σκόπιμα τεχνητός

Κι αναπνέω

αναπνέω – άρα θα υπάρχω

Ετούτη η ζάλη

ετούτη η ζάλη

πώς με βασανίζει

Πώς

μου φαίνεται ότι πετάω

ότι βρίσκομαι στη μέση ενός ονείρου –πραγματικού;

Πώς μου φαίνεται ότι είμαι

πεθαμένος –να χτυπήσω ξύλο

Τί παράξενα π' ακούω

τον ήχο που κάνουν τα δάχτυλά μου στο τραπέζι

Είναι σαν να χτυπάς το ξύλο

με τα δάχτυλα των αγαλμάτων!

Σαν ν' ακούς άλλους ήχους

από βαθειά μέσα στην πέτρα

Μα πού είμαι;

Αναπνέω

αναπνέω – άρα θα υπάρχω

Ετούτη η ζάλη

ετούτη η ζάλη!

Μέσα σε μια ατμόσφαιρα καπνών και υδρατμών

που παίρνουν χρώμα

Παίρνουν χρώ

ματα που δεν μπορώ να προσδιορίσω

Θά 'ναι η σκόνη διαλυμένων ιριδισμών

Πόσοι ήλιοι! Θά 'ναι...

Μα, τί ήθελα να πώ;

Τα τοπία

κρέμονται ανάποδα μες στον καθρέπτη

Στα κάδρα - ποιοί είναι τούτοι οι μασκοφόροι;

Όλα θαμπά κι αλλόκοτα εδώ μέσα – εδώ μέσα;

Κι όταν αίφνης

καταφτάνει και μ' αγγίζει

ένα ρίγος μακρινό

κι αισθάνομαι

ότι συναίρχομαι

ότι ξυπνάω
το ίδιο ετούτο ρίγος με παρασέρνει πάλι σε μια ζάλη
πιο βαθειά
πιο αλλόκοτη
πιο κρύα
κι έχω στο στόμα όλη τη γεύση μιας εποχής παγετώνων
ένα καιρό σπηλαίων
μιαν Αλτα-μοίρα
Και βαραίνω – και βαραίνω
Μόλις που μπορώ να κουνήσω τ' αθώα μέλη
Και η σκέψη - η σκέψη;
Η μνήμη - η μνήμη;
Δεν έχω τίποτα να σκεπτώ
Δεν θέλω τίποτα να θυμηθώ
Και είναι
σαν να υπάρχω και να μην υπάρχω
Και είναι
σαν να υπάρχουν και ταυτόχρονα να μην υπάρχουν
όλοι κι όλα
Και βουλιάζω
κι ανεβαίνω

μέσα σε μια ρευστή – παράξενη - ύλη

που έχει

τη δική της μνήμη

τη δική της σκέψη

τον δικό της προ

-ορισμό

Και βουλιάζω

κι ανεβαίνω και.... ξυπνάω.

||

Αργότερα,- πολύ αργότερα - πληροφορήθηκα

πως μ' είχαν φέρει με μια κίτρινη Rolls-Roys

πως μ' ανεβάσαν

με μεγάλη προσοχή

με αφάνταστες περιποιήσεις

στο απέραντο αυτό δώμα -

στό σπίτι όπου μένω τώρα με μια στρατιά υπηρέτες

βωβούς

σαν νά 'χουν πιεί τ' αμίλητο νερό.

Κάθε νύχτα εδώ μέσα
μαθαίνω όλο και λιγότερο τον κόσμο
Κάθε νύχτα ξεμαθαίνω πιο πολύ τον εαυτό μου
εκείνο που κάποτε είμουν
πριν από χρόνια
χθές
πριν από λίγο
εκείνο που τώρα είμαι –*τώρα*
λέω κατά προσέγγιση
Ποίος ξέρει για ποιό *τώρα* μιλάμε επακριβώς;

«Πως είσθε Κύριε, καλημέρα»
μου λέει μια φωνή που δεν αντίκρυσσά ποτέ το προσωπό της
Κι εγώ απαντώ βαριεστημένα: ΚΑΛΗΜΕΡΑ
ΩΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ.
«Πήρατε το πρωινό σας;»
Α, ναι, το πρωινό μου
«Σας ικετεύω, τις ρετσέτες κατά γράμμα»
επιμένει εκείνη

Κατά γράμμα...μα τις ξέρω απ' έξω
σαν τα παιδιά του σχολαρχείου που αποστηθίζουν αποβραδύς
το μάθημα της άλλης μέρας και που τα χάνουν -χάνουν τον
ειρμό τους- σαν τα διακόψεις και ζητήσεις να επαναλάβουν
κάποια φράση που δεν άκουσες καλά
Ετσι κι εγώ έχω μάθει κι απαγγέλλω τις ρετσέτες
αρκεί κανένας να μην με διακόψει...

III

Κάθε νύχτα ξαγρυπνάω στο σπίτι ετούτο
που και πάλι λέω μου ανήκει
μα δεν ακούω φωνές παιδιών - όπως πρώτα
Στ' αφτιά μου μόνο φτάνει ο θόρυβος από τα πλήχτρα
που χτυπούν αόρατα δάχτυλα πάνω στις μηχανές της
Αλφαβήτας και σ' άλλα μαραφέτια με ονόματα πρωτάκουστα

Οι μηχανές
τα πλήχτρα
που μου φέρνουν τον αχό ενός κόσμου
που μυρίζει καμμένο γυαλί

Ενός κόσμου οικείου και ταυτόχρονα
τόσο μασκαρεμένου
Τόσο που δεν μπορώ να ξεδιαλύνω
τί επακριβώς μου είναι οικείο
τι επακριβώς μου είναι ξένο
τί σημαίνουν
οι πρωτάκουστοι αυτοί γρύφοι
αυτές οι λέξεις που για πρώτη μου φορά ακούω
και εκπλήσσομαι κι αναρωτιέμαι
τι να συμβαίνει στον έξω κόσμο
τί να συμβαίνει εδώ μέσα και σε μένα
πιο άδηλο μυστήριο χτυπάει την γυάλινη πόρτα
ποιά μυστική σημασία
ποιά προφητεία
διαλαλούν τ' άπειρα τούτα πλήχτρα και οι καθρέπτες που σου
δείχνουν τα πρόσωπα - τις μάσκες- που εκείνοι θέλουν

Ποιός θα μου δώσει το κλειδί να καταλάβω
τί τρέχει στα κοντινά βουνά
στους πέρα κάμπους;

IV

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ -ΟΠΟΙΟ ΚΑΙ ΝΑ΄ ΝΑΙ -ΜΟΥ ΑΝΗΚΕΙ...

Κι εγώ ζητάω με επιμονή τον Αυτοκράτορα

τον Νικηφόρο

Κι ένα χέρι που χτυπάει τα πλήκτρα: «Τον Νικηφόρο;»

με ρωτάει

«Τώρα βρισκόμαστε στη βασιλεία του Τρίτου Μπανκουήλ!»

Κι εγώ ζητάω περισσότερες πληροφορίες

Πότε απεβίωσε ο Αυτοκράτωρ;

Γιατί δεν ανήλθε στο θρόνο κάποιος από τους νόμιμους

διαδόχους

η ωραία συμβία;

Τί γίνανε οι μεγάλοι στρατηγοί;

ο Βάλας- ο Βοτανιάτης- ο Γύπαρης- ο Δαφνομήλης -φερειπείν.

Ποίος επιτέλους είν' ετούτος ο Τρίτος Μπανκουήλ;

Ζητάω μια άμεση απάντηση από τον χρονικογράφο της
υπηρεσίας και απάντηση δεν παίρνω

εκτός από μια διαβολεμένη θύελλα στα πλήχτρα και από την
άλλη άκρη έν' αστρικό χαχανητό
ένα κράμα θυμού και κοροϊδίας

ΤΙ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΑΣΤΕΙΑ!

Κι απελπίζομαι
και δεν θέλω να με πάρει πάλι ο ύπνος
με τόσες φοβερές αμφιβολίες
και κατεβαίνω
μ' ένα σβηστό κεριό στο χέρι
στην αίθουσα των κατόπτρων
εκεί που παίζεται *Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ* μας κήπου
όπου διακρίθηκε ο Βοτανιάτης με το περίφημο εκείνο τεχνασμά
του να ρήξει τα εχθρικά τ' ασκέρια που απειλούσανε την
ύπαρξη της χλόης
μέσα στη λίμνη για να γίνουν
αθώα
διάφανα
κρύσταλλα
αστραπιαίως...

V

Κάθε πρωί - λίγο πριν με πάρει ο ύπνος
με πλημμυρίζει ένα συναίσθημα ευτυχίας

στη σκέψη ότι

η ωραία φωνή που με φροντίζει

κάποια στιγμή θα ευδοκίσει

να διευκρινίσει λίγο τ' όνειρό μου

Μα εκείνη πάντα πέρα βρέχει - πέρα βρέχει...

Κι εγώ προσμένω εδώ κλεισμένος

με τους βωβούς μου υπηρέτες

που δεν ξέρω

σε ποιό ακριβώς ανήκουν τάγμα

-αν ανήκουν...

Ξυπνάω πάντα τη μέρα με το ίδιο άγχος

αν σήμερα θα δώ τον Αυτοκράτορα

αν σήμερα θα μάθω κάτι περί της τύχης του

αν σήμερα θα φωτιστώ λίγο περισσότερο

VI

Απόψε είχα μια παράξενη ιδέα
να μάθω ποιός είναι τέλος πάντων ο τέκτων
που δόμησε το μέγαε τούτο σπίτι
με τις οβάλ τις σκαλινάτες
τους δαιδαλώδεις δία
-δρόμους
που ποτέ δεν οδηγούν στον έξω κόσμο
και που πάντα λες σε φέρνουν
στην ίδια την τεράστια ετούτη σάλα
που είναι - ή μου φαίνεται;- το κέντρο
του δικού μου Λαβυρίνθου
Τί ωφελεί όμως να μάθω ένα ακόμη άχρηστο όνομα;
Ο τέκνων θά 'χει σίγουρα πεθάνει
ή αποσυρθεί - ποιός ξέρει πού;-
και τώρα η μόνη λύση που μου μένει θά 'τανε
ν' ανακαλύψω - αν δεν είναι όλα ετούτα εικονικά -
τα τελεολογικά του σχέδια

τα

Πάντως ετούτο δεν είναι θέμα του παρόντος
Το πρόβλημα αυτό μπορεί να περιμένει...

περιθωριακά γ'

[1995, 2000s]

Isle of dogs

Στο νησί των σκύλων
μια φορά το χρόνο έχουνε όλοι οι σκύλοι
πανηγύρι
Εκεί βλέπεις
σκύλους που έχουν έλθει
από τα πέρατα της οικουμένης
Απ' τις Ινδίες
το Μακάο
το νησί της Παρθένου
την Τζαμάϊκα και τη Σάντα Λουσία
απ' το νησί του Ρομβισώνα – τουτέστιν
το Χουάν Φερναντέζ
Σκύλοι
από τους τροπικούς κι από το βόρειο κύκλο
που σέρνουν μέχρι να πεθάνουν τα έλκυθρα
των εσκιμών
Σκύλοι ευγενέστατοι
με σμόκιν και βελάδα

αραιά και που κανέννας κρυφοδαγκανιάρης
(το βλέπεις εύκολα από την ουρά του και φυλάγεσαι)
Από την παραμονή της φιέστας έχουνε καταπλεύσει

ιστιοφόρα

σκούνες

μπεργαντίνες

και μπρίκια κατάφορτα με κόκκαλα κι άλλες τροφές

σοφιστικέ

Τη μέρα της γιορτής μετά την εκκλησία
γίνεται η διανομή των εδεσμάτων
κι έπειτα κάθε σκύλος καλοφαγώμενος
τρέχει στο πάρκο και ξαπλώνει στο γρασίδι
κι όλοι μαζί ακούνε *ροκ εν βίβο*

βλέπουν

κανένα *χάππενιγκ*

κανένα *στρίκιγκ*

γελούν-χορεύουν-κλαίνε εν αναγαλλιάσει

βλέπουνε *Punch and Judith*

ξεκαρδίζονται στα γέλια

κι έπειτα λίγο-πολύ ξενερωμένοι

κάνουνε έρωτα οι καημένοι!

Και κοιμούνται...

κοιμούνται ώς το βράδυ

που θα κατέβουν όλοι στο λιμάνι

στα *dock*
στις παλαιές τις αποθήκες
να ιδούν στο θέατρο τον «Γκουντακίντερ» ή
του «Μπάρμπα Θωμάκου την Καλύβα»
και θά 'χει δωρεάν ένα σκουτέλι
ζεστό ζουμί
μήπως και πάει κάτω
η πίκρα
γιατί - πράγμα ανήκουστο-
οι σκύλοι μας γνωρίζουν ότι
τη νύχτα εκείνη
ΤΕ-ΛΕΙ-Ω-ΝΕΙ
η γιορτή τους

The happy family

Τρεις γάτες
δύο σκυλιά (ένα τερριέρ ένα σπάνιελ)
δύο πίθυκοι
δύο καλιακούδες
δύο κίσσες
δέκα ψαρόνια (κάποια από αυτά μιλούν)
έξι περιστερές
δύο ιέρακες
δύο κουκουβάγιες
ένα νυχτοπούλι
πέντε κοινά ποντίκια υπονόμων
έξι άσπρα ποντικάκια (μια νέα έκπληξη)
δύο φασιανοί
οκτώ *guinea pigs*
δύο κουνελάκια (τό 'να άγριο τ' άλλο ήμερο)
ένας σκαντζόχοιρος και μία χε
-λώνα
Απ' όλα αυτά οι ποντικοί των υπονόμων
είναι οι πιο δύσκολοι για μια αρμονική
διαβίωση
Απ' τα πουλιά πιο δύσκολα είναι

τα γεράκια

Απ' τα θηλαστικά ευκολώτερα γυμνάζεται ο πίθηκος

και από τα πετεινά το περιστέρι

Ζουν όλα μαζί –το κάθε ένα στη γωνιά του

σχεδόν χωρίς καμιά φροντίδα

Μια φορά τ' αφήσαμε για δοκιμή δυό μέρες

Νηστικά

-τούτο έγινε στο...

και δεν υπήρξαν αλληλοφαγώματα

Ήταν όμως όλα τους πολύ νευρικά

Κυρίως τα όρνια

(según Mayhew)

ευδειδή τα πλάνα της ζωής...

Θέλξεις και έλξεις

Αδωνικές οσμώσεις και ρήγματα

εκστάσεων

Σκοτεινές ενηγήσεις φωτός σε εκθλίψεις

λέξεων

Αλλαγή ρόλων ή ρολών

θανάσιμα σκύβαλα μιας νέας ουτοπίας

Κι εσύ *NUR NAR! NUR DICHTER!*

και το κοινό

ν' ακαρτερεί την από μηχανής μαντάμ

ώς το κόκκαλο

ώς τα νότια του Βανκούβερ
ώς την άλλη μεριά
ώς το αντικείμενο
ώς την καθ' οδόν νοητική διαδικασία
ώς το κλειδί της ερμηνείας
ώς το λογικό σύστημα
ώς τον κόσμο
ώς την αισθητική της μάσκας
ώς την ύπαρξη της άγριας σκέψης
ώς τη λογική των αγρίων
ώς τον κόσμο των αισθήσεων
ώς τις πρωταρχικές ιδιότητες που δεν γίνονται
άμεσα αντιληπτές
ώς τα μυθολογικά τέρατα
ώς το περίγραμμα και τα χρώματα
ώς τις δύο μάσκες
ώς το κέντρο της εικόνας
ώς το κόκκαλο

ας μιλήσουμε για:

(μνήμη Νίκου Καρούζου)

τις επικίνδυνες καμπύλες
τις ΣΗΜΑ(Σ)ΙΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ
las aguas de oro podrido
την νηολόγηση των υποθέσεων
την ηλικία των πλοίων
τα φορητά κρουαζιερόπλοια
τις γραμμές υποβρυχίου ελέγχου
τα πλεονεκτήματα που προσφέρει
η όρχηση
τη μεταφορά της επικράτειας
τις δηλώσεις και τις δηώσεις
την ηλικία που πλέει τα λοισθια
τη μείωση της βαρύτητας
την τήρηση της αταξίας
την ΕΟΚ
(Ένωση Οξύμων Κατασκευών)
την κατάρρευση της Βλαχομπογδανίας
το συγκεκριμένο του αφηρημένου

την τυραννία που μας νταντεύει
την «ελευθερία που φοράει κόκκινα»
τις...

ας μιλήσουμε για
τη χλωροφύλλη των λέξεων
το μαϊστράλι που αλλοιώνει το «οζόνιο
του ουρανού»
τα τέσσερα ηχεία του ορίζοντα
τη ρέμβη του κοβαλτίου που σε μετα
-μορφώνει
τις ενέργειες και παρενέργειες της γεωλογίας
τον σκεπτικισμό των ορυκτών
την ειδοποιό διαφορά ανάμεσα
στο «άχ» και το «βάχ»

ας μιλήσουμε για
τα όνειρα
τα ενάλια δώματα
την ευμάρεια
το κάδμιο που μας αφανίζει
τα ιστορημένα εσωτερικά
τα φαντάσματα της παγωμένης αιώρας

τη ροή των κρυστάλλων
την ανατροπή των νερών
τις αποστηρωμένες τουαλέτες
των υπουργών
τις προνηώσεις σε πελάγη οрукτού
θανάτου
τις αρτηρίες που σε τεταρτιάζουν
τη μηχανή που ομιλεί
τον πολιτισμό με τις τρεις σπές στη οροφή
τους ρύπους που λευκαίνουν
τα μάρμαρα
τις αφετηρίες της επαπειλούμενης ηδονής
τα ακουμπήσματα που σε βουλιάζουν
στη στέρνα

ας μιλήσουμε για
τις μεσοφάνειες και τις διαφάνειες
τα σκοτεινά νερά – τα φωτεινά
χελιδονόψαρα
την έρημο που διυλίζω με την κλεψύδρα μου
τη σκουριά που μας σώζει
ας μιλήσουμε ποιητή μου
για
τ' άλλα όνειρα

τις πρασινάδες
τις ψυχρολουσίες
τις συμπαντικές φωτονόβες
τους αυριανούς παγετώνες
τη μεγάλη σιωπή
την τέλεια ακινησία
την κοσμική μετακίνηση
την άφατη ευδαιμονία
το τελευταίο λουλούδι της γης
την πέτρα του σκανδάλου
τους εσωτερικούς χάρτες
τους αρχετυπικούς κώδικες
το άσπρο του τιτανίου
το κόκκινο του καδμίου
την μπογιά που σε μεταμορφώνει
τη μικρή που μας τραβάει με φλας
τις λέξεις καβούρια
τα καβούρια λέξεις
τη φράση «κεφάλι της Μέδουσας»
το κεφάλι λέξη
τις κάτασπρες πλάνες
τους λιμούς και λοιμούς
τους καταρρέοντες νεκρούς όπου δια
-δέχεται ο ένας τον άλλο χωρίς τέλος

την πέτρα
το ψύχος
το θάνατο
που γεννάει τη μηχανή και τη μη
χανική του θανάτου

teatro mundi

Δράση σε δύο διαστάσεις
με κατεβασμένη την αυλαία

Στο μαύρο μέσα η τρίτη περιπέτεια

Τάχα

νά 'ναι

ο τρόμος του κενού

η άρνηση για κάποια παραθύρια;

Κι όμως

μέσα στο νεφελένιο παραπέτασμα

διακρίνεται το *NADA – NADA* εκείνο

Bormazzo

Ένα κλουβί μας χωρίζει

Εντεύθεν – εκείθεν

Αδιάφορος κοιτάω

Θα περάσει

Να μην περάσει

Πώς θα περάσει

Στη γωνιά κάποιος που περι

Μένει από πέρισυ

Φυσάει διαβoλεμένα

Τα ίδια πνευστά

Η ευτραφής κυρία

Μπαίνει με το σκύλο της

Στο πέτρινο δάσος

Τώρα θα κλείσουν

Τα τρομερά σαγόνια

Κοιτάω

Τώρα θα γίνεις κι εσύ

Φόρμα πέτρα

Μπορμάτσο!

Στη *Royal Side*

Στη *Royal Side* της μικρής μας της πλατείας

Ήτανε η ζωή γλυκό κρεμύδι

Ιρλανδική ψητή πατάτα

(που την τρώνε με τη φλούδα)

Κάποτε μια μποτίλια μποζολέ

Καί πάντα ένα τεράστιο λεμόνι από την Κύπρο

Που το κρεμούσαμε στο παραθύρι

Να το βλέπει ο κόσμος

Οι διαβάτες

Οι λονδρέζοι

Στη *Royal Side* της μικρής μας της πλατείας

Ήτανε η ζωή ένα κρύο πιάτο

Που τ' αφήνεις στη μέση όταν χτυπάνε

Επίμονα στη έξω πόρτα

Κι απορείς και κοιτάζεις στα μάτια

Γιατί εσύ μια επταετία -ή χιλιετία;-

Δεν περίμενες κανέναν.

βουβή χορογραφία

η νύχτα βγάζει
την ηδονική Σαλώμη

- επί σκηνής -
και ο Ιωάννης

γυμνός

ένα ταμπλό

σε λάθος θέση

ο θεατής

χωρίς ήχο

η λειτουργική προσδοκία

άγαλμα ντυμένο

στα μαύρα

το προφανές γενννάει την αμυ

-δρή εντύπωση

και η υπομονή

σιδερένια

μεταξύ Ε

-ΡΩΤΑ και ΘΑ

NATOY

το προφανές
παίζει με τη φυσι
-κή διάσταση

του πόθου
η νύχτα
ένα «τίποτα»

διχοτομεί
τον θεατή
νοερή
βαθυκύανη
μακρυνή μουσική

υ Γεία
υπερσυντε Λική
πρ Ωτοπορία
Σωστή
Σιωπή
μ Αμά...

love is in the air

Σφηνάκια και καθαρές κουβέντες:
Το παζάρι των παραδεισένιων πουλιών
κλείνει νωρίς
Η πόλη αρδεύεται από το άπειρο

Μαρμάρινες επιρροές

Στη σχολή της σύνθεσης
άγουρο κίτρο
η απλότητα

Η πόλη καίγεται

Who sings

Love is in the air?

τ' όνειρο

με φωνάξανε κι επήα
και ήτανε πολύ ακρίδα
και φορούσαν προσωπίδα
μέμπρα καμιά δεκαρία

φεύγει ο κόσμος φοβισμένος
ξάφνου κι έμεινα ο καημένος
να κοιτάζω να κοιτάζω
χωρίς να καταλαβαίνω
τίνος ήτανε το κρίμα
και ο τόπος και το κτίσμα
που έκραζαν τον κεραυνό

κι άκουσα να λέει : «Παιδιά...»
μιά φωνή απ' άλλη μερία
κι έβγαλα κραυγή: «Διονύσιε...»
μα με ξύπνησε η Αγνή.

πολυτελές πανδοχείον

Πίσω από κάθε πόρτα
Ήλιοι κλειστοί φθινόπωρα χειμώνες
Ανεμώνες

Τί καλοκαίρια ιδιωτικά ...να τά 'χαμε!

Πίσω από κάθε πόρτα
Πόσα κλειστά τοπία.

windsurf

άφησέ τους
να διακορεύουν
με το σώμα σου
το κύμα

άφησέ τους

δεν είσαι άλλο παρά η τάβλα
του *windsurf*

μόδα ρετρό

σούστα που πάει παντού

θα φορεθεί πολύ

το κίτρινο με τάξη

& το κεντημένο τούλι

& το σατέν σατέν

& τ' ασημένια

& το πλαστικό

& τα στρέτς

& το κεραμιδί

& το πορτοκαλί

& τα μοκασίνια

& τα ταγιέρ του '60

& η ψεύτικη γούνα

& τα πούπουλα

& το τουίντ τουίντ

& τα μπιζού από στράς

& το μποκάρ βελούδο

σε τούτο σε κείνο

στο άλλο *M* της μόδας

μέχρι να μάθουν

να ποζάρουν

τα μάτια σου

Πυργοποιΐα

- Ο Πύργος του Άιφφελ
 - ω κάθετα χαμόγελα
- ο Πύργος της Βαβέλ
- ο πύργος του Γκορμ
- ο Πύργος της Ζαρούχλας
 - ο Πύργος της Ηλείας
 - ο Πύργος του Κάφκα
 - ω κάθετα χαμόγελα
- ο Πύργος του Ντάουντον
 - ο Κόικκινος Πύργος
 - ω κάθετα χαμόγελα
 - ο Πύργος της Κόρης
- ο Πύργος της Ανθούσας
 - ο Πύργος του Ορέστη
 - ο Πύργος του Φονιά
 - ω κάθετα χαμόγελα

ο Πύργος του Λυκούργου
ο Πύργος της Μπελέν
ο Πύργος του Μουχτάρ
ω κάθετα χαμόγελα
ο Πύργος του Ανδρόνικου
ο Πύργος της Ρήγαινας
ο Πύργος των Ανέμων
ο Πύργος του Λεάνδρου
ο Μαύρος Πύργος
ο Πύργος της Ώρας
ω κάθετα χαμόγελα
ο Πύργος του Φωτός
ο Πύργος των Σκιών
ο Πύργος των Φαντασμάτων
ο Πύργος της Ευτυχίας
ο Κόκκινος Πύργος
ω κάθετα χαμόγελα
ο Πύργος της Κολάσεως
ο Πύργος του Χρόνου
ο Πύργος του Χάους
ο Πύργος του Τρόμου
ω κάθετα χαμόγελα
ο Λευκός Πύργος

ο Πύργος της Πίζας
ο Πύργος των Ιπποτών
ο Πύργος του Γαλατά
ο Πύργος της Αγάπης
ο κάθετα χαμόγελα
ο Πύργος της Μοναξιάς
ο Γυάλινος Πύργος
ο Πύργος των Ονείρων (μου)
ο Πύργος της Σιωπής
ΩΚΑΘΕΤΑΧΑΜΟΓΕΛΑ!

α-γωνίες

τρεις και μία πρόσθετες λειτουργικές
αγωνίες:

η αγωνία του γαλάζιου μαρμάρου
η αγωνία της άκαιρης ράβδωσης
η αγωνία της κίτρινης χάντρας

η αγωνία σε βαθύ βολυμί

η αγωνία της εγγεγραμμένης γωνίας
η αγωνία να μένεις αόρατη
η αγωνία σε κατάσταση στύσης
η αγωνία...

- το ψαθάκι σου *αμόρ!*

ανακύκλωση ενός προσωπικού συναισθήματος

φεύγεις-έρχεσαι

μπορείς να διαπεράσεις το σώμα

της θάλασσας

μες στο κύμα ένα δάκρυ

όταν βραδιάζει

το φως και το σκοτάδι

ήχοι θρυμματισμένοι

ποια δάκτυλα ποια χείλη

μυστικά μεταξύ τους τα μάτια

περνάει ένα χέρι

περιμένεις

τον ιστό

τον αχό

πυκνό δάσος

σ' άλλη γη λυπημένη

άσπρες κορδέλες

μες στο φως

σ' άλλη γη

λυπημένη

περιμένεις

όταν βραδιάζει

τον ιστό

πυκνό δάσος

	το σώμα	
σ' άλλη γη	τα δάκτυλα	όταν φεύγεις
άσπρες κορδέλες	τα χείλη	της θάλασσας
όταν βραδιάζει		το δάκρυ
μπορείς		σ' άλλη γη
να διαπεράσεις	το φως	όταν βραδιάζει
το σώμα	μυστικά	
ένα δάκρυ	μες στο κύμα	
	περιμένεις	μυστικά
πυκνό δάσος		ένα χέρι
μες στο φως	περιμένεις	
λυπημένη	τα μάτια	
	μπορείς	να διαπεράσεις
		τον ιστό
	ένα χέρι	το σκοτάδι
μεταξύ τους		
τα μάτια	σ' άλλη γη	άσπρες κορδέλες
σ' άλλη γη	λυπημένη	
όταν βραδιάζει		
το φως	όταν φεύγεις	
	μυστικά	σ' άλλη γη
της θάλασσας	το σκοτάδι	θρυμματισμένοι
το δάκρυ	τα δάκτυλα	

	τα χείλη	μυστικά
		μες στο κύμα
		το σκοτάδι
θρυμματισμένοι	φεύγεις	όταν φεύγεις
	τον ιστό της	μυστικά
		μες στο σώμα
πυκνό δάσος	περνάει λυπημένη	όταν φεύγεις
μες στο φως		
περιμένεις		
άλλη γη	τον αχό της	μες στο φως
	τα μάτια	μες στο κύμα
άσπρες κορδέλες	μες στο φως	μυστικά
	στο σκοτάδι	όταν βραδιάζει
	σ' άλλη γη	μυστικά
	λυπημένη	άσπρες κορδέλες

άναρχος κισσός

το στάχυ

το ρόδο

το κλήμα

αινέσιμο σήμα

η χάρη

η άρτια ζωή

ΕΜΒΟΛΙΜΟ

ανθεί
σώμα
ύδωρ
αγλαόν
παράφορο
βαθύ
ρόδι
οίνος
μελανός
ρέει
λήθη

ρόδι
σκιά
πορφύρα

ανθεί
επιστρέφει
σώμα
έρως
παράφορος
τρέφει

ευρύ

ύδωρ

λήθη-όχι-θηλή

πορφυρογέννητη

(σώμα)

ήχος
νότιος
χορός
ή άλογο
(λείπει λέξη)
ζώο
πολύδρομο
τρέφεται
άγος
ευρυφάγο
τρώει
λέξεις
ονόματα
πλην
ενωτίζομαι
ύλη
βαθύαλη
ελάχιστη
δόση
θανάτου
συν

πετιέται
μαύρος

ταύρος
αλιγάτορας
χορός
και ήχος
νυχθήμερος

εγώ
επιστρέφω
θεατής
(πυρρίχιος)

αίσθηση
ληλατημένη
τρικυμία

έρχεται
όνειρο
αργό
άυλη
απόσβεση

ώσεις
αποχρώσεις
διαπραγμάτου
αράθυμο
δίλημμα
καίει
μοναξιά
λιλιπούτεια
διασχίζω
άρρητο
σύνορο
πηγή

και πληγή
βιβλιογονίας
3 6 5
ιδιώτες
τίτλοι
φυλλορρούν

έρχεται
αίσθηση
γκρέτα
πολυπράγμονη
τοσυνοροστενεύει
(το σύνορο)

εκών/άκων

συλλαβίζω

αλεξάνδρεια

λάμψη

έρχεται

δροσερό

βασίλειο

πετάει

κέρμα

φωτεινό

μελαψή

χρυσασλίδα

υφαίνει

λάμψη

όνειρο

α

-πειρο

-ελάχιστο(ς)

μελετώ

φωτεινό

Μιλήντα

Φυσάει

πετάει

κέρμα

καίει

κλεο

-πάτρια

δάκρυα

εκών/άκων

συλλαβίζω

αλεξάνδρεια

λάμψη

(κλεοπάτρια)

διαρρηγνύει

διαποτίζει

ελευθερώνει

τη δίοδο

το βάθος

διδισδύει

αγέρας

νήπιο

μια φυσική

επιστροφή

ενα freeez

στην

επιφάνεια

στο

δέρμα

χρειάζεται

μεταφορά

ακίς

μορφή

παυσίπονη

άλλη
κονιορτο
-ποιημένη

(N.)

λεία
υφή
ουσία
ύλη
επανάσταση
ηλικία
φιγούρα
ποικιλία
σκιά
ιστορία
κατάσταση
δεκαετία
φαντασία
γραφή
αντίδραση
αμηχανία
τραγωδία
μουσική
εφεύρεση
Λόλη

(βελούδινη)

Λίλιθ
της αβύσσου
της αγωνίας
της εκκόλαψης
του σκότους
του έρωτα
του θανάτου
του ανέμου
της φωτιάς
έως εκεί που φτάνει η φλόγα
του πάθους
του πένθους
της ανάστασης
φλεγόμενη
μη καιόμενη
της λαχτάρας
σάρκα της σάρκας
ωραία
σκοτεινή
αδιάκοπη
σαγηνευτική
επικίνδυνη

αέναη
υπερσυντελική
τυ χαμού
Λιλίθ

(εγκώμιο)

ΙΠΠΟΣΙΣΤΟΣΙΕΡΑΞΙΣΤΟΥΡΙΑΙΖΗΜΑΤΟΕΙΔΗΣΙΣΤΟΣΙΕΡΟΔΟΥΛΟΣΙΚΕΤΗΣΙΠΠΟΣ
ΙΛΑΡΟΣΙΒΙΣΚΟΣΙΜΑΤΙΖΩΙΣΤΟΥΡΓΩΙΚΑΝΗΙΕΡΟΔΟΥΛΟΣΙΒΙΣΚΟΣΙΜΕΡΤΟΣΙΕΡΑ
ΞΙΣΤΟΥΙΣΤΟΥΡΓΩΙΝΑΙΚΕΣΙΑΙΚΑΝΗΙΝΑΙΣΤΟΥΙΣΤΟΥΡΓΩΙΛΑΡΟΣΙΚΕΤΗΣΙΝΑΤΙΠ
ΠΟΣΙΜΕΡΟΣΙΖΗΜΑΤΟΕΙΔΗΣΙΒΙΣΚΟΣΙΜΕΡΤΟΣΙΣΤΟΣ

(ίνα τί;)

for/para/για...

το φως
την πατρίδα
την ποιητική
τον νοσηρό νού

τα μέρη της «Οδύσσειας»

το στήθος
το αιφνίδιο εκείνο
τη γνώμη
την επιβίωση
(απλώς ένας Οδηγός)
το οικείο
το τίμημα της γνώσης
τον λήθαργο

την προέλευση του συναισθήματος

την τυραννία του ωραίου

το επίμονο
το διαφορούμενο
το αδιάκρυτο βλέμμα

την αμηχανία
την μέθη
την κατάπληξη...

το γυμνό κορμί

γευσιγνωσίες

α.

λιλιπούτειοι μύθοι

λαμνοκοπούν

στα πέριξ

σβίγα που γυρίζει

το *M*

το μυστικό μου

μαύρο μαγνάδι (η νύχτα)

η σήραγγα

που τρέχει

ο νέος Ροδολίνος

ορδές-σκιές-οράσεις

ανάποδο

το Δ

σαν το βουνό π' ανοίγει

και τρέχει

κρύα βρύση

η εγκοίμηση το δόρυ

στριμμένου

ανατολίτη

εξέρχεται απαστράπτον

σαν από

μεταλλείο

παν δώρημα η άλλη

η κίτρινη

Μαρία

προθέσεις – αφαιρέσεις

το άλας που γυρεύει

να μπει στη

θάλασσά του

β.

διπλό κρεβάτι στρώσε
στη μέσα μουσική

*

σε τούτη δώ τη θήκη
έμαθες πώς το βράζουν
το σιωπηλό τ' αβγό

*

λείαν πρωί στη λεία
ο θεατής γυρίζει

*

φυτευτή βροχή που σέρνει
τον πνιγμένο απ' τα μαλλιά

*

το παρμπρίζ που εξαφανίζει

ταξιδιάρικο πουλί

*

όξινοι αγγέλοι ψάλλουν

με δανεικά βιολιά

*

κι ακούς να πέφτουν πέτρες

μες στο δόξα – πατρί

*

το κάσιο επιμένει

στα χίλια μπεκερέλ

*

ποιούς έφαγε ποιούς φέρνει

το σκηνικό θεριό;

του χαμού και της Άνοιξης

[2020]

Του χαμού και της Άνοιξης

*Εχάθηκαν οι πόλεις,
εχάθηκαν τα δάση,
κ' η θάλασσα κοιμάται
και τα βουνά· και ο θόρυβος
παύει των ζώντων.*

Ανδρέας Κάλβος

Κλεμμένο έαρ
για σένα και για μένα –
κι όλον το ντουινιά!

*

Ο μαύρος κύκνος:
γι' άλλα τυρβάζει ο Sanchez
κι άλλα μας βρίσκουν.

*

Πένθιμη νύχτα·
στα κεραμίδια ο γκιώνης
θρηνεί τον γείτονα.

*

Έρημοι δρόμοι·
κοντινή μου πλατέα:
τ' απροσπέλαστο!

Μάρτης ο πικρός
κι Απρίλης φονικότερος.
Να πρωτοκλάψεις - ποιόν;

*

Το παγοδρόμιο
π' έκανες φιοριτούρες
τώρα είναι *morgue*.

*

Νεκροπομπή·
ο σκύλος μου γαυγίζει
τα παλαμάκια.

Σωροί τα φέρετρα.
Στο περιβόλι κλαίει
τ' άσπρο κοτούφι.

*

Ούτ' ένας τάφος·
άκλαφτοι κι ανώνυμοι –
todos στον κλίβανο.

*

Αποτεφρώσεις
χωρίς οικείους και φίλους –
στα μπάζα η τέφρα!

Άτιμη κούρβα·
για νέες εκατόμβες
μιλούν τα *μίντια*.

*

Πόνος άκρατος.
Μαραμένα τα φιώρα –
και η καρδιά μου.

*

Τέρμα το φιλί·
λοιμός ερωτοκτόνος·
ω, mata mia.

Νέες εκπτώσεις:
σε τιμή *ventilator*
πουλιέται η ζωή.

*

Σταύλοι «ευγηρίας»
νεκροτομεία ζωής -
τα *funds* στα ύψη!

*

Ανθρωποκτόνοι!
Crime and punishment
διαβάζει η κόρη.

Δροσοσταλίδες
τα πικρά της τα δάκρυα
στην ορχιδέα.

*

Ήλιε – τρισήλιε!
Κορωνοϊός ή γράμματα;
Τα παιδιά παίζει!

*

Ύπουλος εχθρός:
χιλιάδες μεταλλάξεις -
σε δύο μήνες.

Λοιμός και λιμός:
αύριο θα ζουν μιλιούνια
με τον αέρα.

*

Πρωτομαγιά,
μεηλιοκαικαλάζι –
όλα έξοχα!

*

Δες ν' ακούσεις
τ' *adagio* του Ήλιου,
στον ασφαλαχτό.

Ριπές πουνέντε·
στον κήπο η παιώνια
ρουφά τον Ήλιο.

*

Πρώτη του Μάη.
Στην κουμαρία σκάζει
ο μαύρος ανθός.

*

Δυο σανκρισάνες
κατεβάζουν καντήλια -
άναυδοι *αμπάτες*.

Μέρα βροχερή:
πώς πατινάρει ο πόνος
στο λιθόστρωτο.

*

Κι έπρεπε νά 'ρθει
να βάλει φρένο ο *covid*
στο ξετρόχιασμα;

*

Πλάσμα ντιμινούτ
στο εκατομμυριοστό -
ποιός το έπλασε;

Evolution

στη Μάνα Γή: μας χάρτει
στο άψε-σβήσε.

*

Χειροκροτούμε
και του χαμού οι σειρήνες
κρατούν το ίσο.

*

Από συνήθειο
μοιρολογούμε όλοι –
για το θεαθήναι;

Ἦρθε ο ἰός
και πέσανε στη λήθη
τ' άλλα μας δεινά.

*

Ταράτσα κι Ἡλιο·
βηματίζοντας φτάνω
μεμιάς στο Τζάντε!

*

Ἄι, δεν υπάρχει
Ἀνοιξη χωρίς δάκρυ –
μου λέει ο μαίτρ.

Επτά του Μάη
με νέες εκατόμβες
στις αρένες μας.

*

Αλέθει ο μύλος.
Στα ηδονιστήρια, τέλος –
πριν μας τελειώσουν.

*

Άτιμο ρήμα:
πάρε το πίσω γλώσσα –
σι' αμελέτητα.

Έρημη πόλη:
οι γειτονιές γεμίσαν
αγριογούρουνα!

*

Φτεροκοπώντας,
πιστοί στο ραντεβού μας,
φτάνουν οι φίλοι.

*

Κουβεντολói
με τα πουλιά της πόλης –
απ' το χάραμα.

Αναθαρρεύουν -
έτσι κι εγώ μαθαίνω
τα βάσανα τους,

*

«Κόου-κου-κου-χτό,
άλλο δεν βαστώ», λέει
η δεκοχτούρα.

*

Νιόφερτοι σπίνοι,
λες κι αγρικούν τον πόνο,
πικρολαλούνε.

Αργά το δείλι
ο κότσουφας μου παίζει
τη φλογέρα του.

*

Ήρθε η φάσσα
με την άσπρη εσάρπα –
φέρνει μήνυμα;

*

Μάης έγκλειστος,
με πουλιά και λουλούδια:
τέρψη της μέρας.

Ὅρθιοι με σθένος!
Ὁ φόβος εἶναι θύτης -
ὅπως κι ὁ λοιμὸς.

*

Ἀστροφεγγιά:
μακρυνὸ καὶ θλιμμένο
τ' ἀηδονολάλημα.

*

Συμπάσχει ἡ πλάση.
Το σήμερα το βλέπω.
Ποῦ πήγε τ' αὐριο;

Τα μυριστικά:
λυγιά μερτιά και σκίνος –
τά 'χει ο μπαξές!

*

Φειδωλά λόγια
πλατύτερη αγάπη –
χριστιανίζοντες.

*

Αγκάθια κι άνθια
ο κήπος του Απρίλη:
ο κόσμος όλος.

Αλληλεγγύη:
πολυφίλητη λέξη –
σεσημασμένη.

*

Με το *lock-down*
χωρίς ρύπους η πόλη –
πρόσκαιρα κέρδη.

*

Μήνες εγκλεισμού.
Με ταράτσες κι *ático*:
yo, Χιροχίτο!

ὦ, μη φοβάστε·
μπήτε στο *Μαύρο Δάσος* –
είναι της Frau!

*

Θεσμοί του χαμού:
το «φιλείν τον πολίτην»-
άμπρα κατάμπρα!

*

Βγαίνει ο Ήλιος,
κριτής ακριβοδίκαιος-
φέγγει για όλους.

Social cohesion:
στόχος καταραμένος.
Εδώ Ευρώπη!

*

Ήγέτες· κλέη·
λύματα που ξεβράζουν -
οι καταβόθρες.

*

Κοιμάται ο κήπος.
Μακρυνό τ' αηδονάκι,
με συντροφεύει.

Φονιάς ο covid –
μα πιο πολύ τρομάζει
η κουστωδία του.

*

Άδειο τοπίο,
κάτι κι εσύ θα ξέρεις
από λαίλαπες.

*

Μαύρο γιασεμί.
Χωρίς κρικέλια η νύχτα
δεν καλμάρεται.

Κάθε πρωινό
με τον πένθιμο φιόγκο:
η δεκοχτούρα.

*

Αν καλοακούω,
ο φράκτης τερετίζει
σε άλλο ρυθμό.

*

Τούνελ σκοτεινό·
μι' αχτίδα φως, η Ελλάδα.
Αχ, να μη σβήσει.

*

Στητός με μπρίο
στην καμινάδα ο *μίρλος* –
συλ Παβαρότι.

Αποκλιμάκωση
δειλά-δειλά: ο φόβος
κλείνει τις πόρτες.

*

Κοντοζυγώνει
αλλιότικη μια μέρα –
χωρίς όνομα.

*

Εσπερίζοντας
με υπερδωρίο τρόπο –
άτακτα *χάι*.

*Μαδρίτη, στη διάρκεια του εγκλεισμού
του πρώτου φονικού κύματος της πανδημίας,
Άνοιξη του 2020.*

ποιητική

[2021]

εκ προοιμίου

οιστρηλατήματα
το πρότερον και το ύστερον
ως μη έδει
όλα τα καθ' ύλην
βίοι προπατόρων (φερειπείν)

μορφοπλαστικές επιλογές
συγκοινωνούντα δοχεία
εγχώρια ξύλα τα εμφανή
πανώριμη θάλασσα

ευδαιμονία και οργή
μα το φως που σ' ακουμπάει
το άρωμα που σε διαλύει
το στερητικό και αβέβαιο
του βίου

η γλαυκότητα
της πενίας μας

τρέχοντα

προοπτική
ολόκληρου καθρέπτη
χρωματιστός καμβάς
που απεικονίζει
την άνοδο και την πτώση
του χρόνου

υπάρχουν σύμβολα
ουχ ο λέγων
που επιμένουν
στον λόγο το ασφαλές

χρονοχώρος
ανάβει και σβήνει
καθώς τρέχει το πεπερασμένο
επιστρέφοντας
με γραμμές και τόξα και κείμενα

η όποια έτερη εικονογράφηση
με το κονδύλι της διαδρομής.

τερπνόν το φενακίζειν

τάση αυτονόμησης της εμπειρίας
εμμονές του γράφοντος
για ελευθερία και ζωή

αναλωτικές ιδεολογίες
η γνώση τρώει το κρεμύδι της
κλωνοποίηση της δυστυχίας
σας βλέπουν με άλλα μάτια
σας ακούν με άλλα αφτιά
σφυριά στο μαύρο πνεύμα
της κοιλάδας (της σιλικόνης)

απρόθυμοι απελάτες
προσέχετε (πως μιλούν) τα κουμπιά σας
τερπνόν το φενακίζειν

από δω και πέρα δεν έχει
επιστροφή

συμπαθητική θεωρία

σαν πίνακας του Ζωρτζ ντε Λα Τουρ
το παλιό πρακτικό καλαθάκι
ιπτάμενα πράγματα
αγνώστου ταυτότητας (UFO)
ευφάνταστη Γω(ε)γώ
το άλλοθι
ηδονιστήριο
της αυταπάτης
τί είναι και τί δεν είναι
το είναι
το κατά πόσον – είναι το
ζητούμενο
ό,τι υπάρχει κι ό,τι δεν υπάρχει

αποβλακωμένοι οθονιστές
«η αλήθεια είναι 'κεί έξω»
share it

νύχτα της ξηροφάγου
το είναι και το φαίνεσθαι
ο μύθος του μύθου
όλα επηρεάζονται απ' όλα

επίμετρο:
επιστροφή
στο απαράμιλλο
στο καθαρό τοπίο/
αίσθημα

ποιητική

παραμόρφωση του κανόνα:
εκεί που γραμματικά τελειώνει
το ποίημα/το κτίσμα
αρχίζει ένα άλλο
αόρατο
σχήμα

εκλέ
-πτυνση της μορφής
ελάφρυνση του βάρους
η χωροθέτηση των λέξεων
τα κενά – ανοικτά παράθυρα
ένα τέχνασμα
για να φαίνεται
σε όλο του το μεγαλείο
το χάος
ή
ο ουρανός

ασύμμετρη συμμετρία
κυρτή
καμπυλόμορφη δόμηση
νοητική

τα ευθύγραμμα δεν είναι
ευθύγραμμα

το αίσθημα της ανάτασης
της ευρυθμίας
εξαρτάται
από την οπτική γωνία
το ειδικό βάρος
του αναγνώστη/θεατή

βροχερή μέρα

πανοπτικός σχεδιασμός
η εξωτερική λιτότητα
εσκεμμένη
τα θαύματα αρχίζουν από την είσοδο

όταν μπαίνεις
εισέρχεσαι στο γλυπτό
του ποιήματος
αν αντέχεις
αυτήν την ελαφρά ζάλη
τον ίλιγγο του μοντέρνου (Αραγκόν;)

ένα σώμα για να υποταχθεί
το ταλέντο
το μοντέλο αρνείται να μπει
στο τελάρo του

ένα άλογο που τρέχει –
στην ουσία πετάει (Muybridge)
πολλά και δοξαστικά
τα συν-πλήν

ανασκαφή στην κάθε λέξη

εξ ύψους μεγάλου
τα εξ ύψους μεγαλεία
ακτίδα σκότους/φωτός/απελπισίας
η ζωή σαν αντανάκλαση
σαν όνειρο (Ταρκόφσκι)

έξω βρέχει

γεωμετρική πρόοδος
της γραφής...

το ανόητο της οργής

σύνδρομο επιστροφής
φεύγω σημαίνει φτάνω
επιστρέφω σημαίνει επι-μένω

μ' αρέσει η μούρλια που πηγαίνει

στο σχολείο της
μουσική με όλα τα αξεσουάρ
ο αγγελιοφόρος της νύχτας
ο φλαουτίστας – όχι το όργανο
φορητά κι αφόρητα
όλα τα φαιδρά και τα εφήμερα
έκπτωση του νοήματος
εκείνα τα δυσμενή
έκφραση κι εκφορά

κατακρημνιζόμενες επιρροές

το κοινό βλέμμα
ο λόγος και ο τρόπος
κάπου στη μέση
τα κακώς κείμενα

στηριγμένη μνήμη
της οργής
το ανόητο

ο εκκρεμές της τέχνης!

εννοιολογικό μονοπάτι
όνειρο-μύθος
conceptual Magritte
μετα-αφηγηματική αλληλουχία

ο τροχός
σύμβολο κίνησης
μεταμόρφωσης
μετακίνησης (fluxus)

εικονική παρτιτούρα
τρειςδιάστατη νότα
επάλληλοι κύκλοι
κερμα
-τισμένοι μονόλογοι
κλάμματα
στις λάθος στιγμές

αντιστικτικό ντουλάπι
αποτρόπαιο παγώνι
στρεβλό απείκασμα
carpe diem

σπινθηροβόλος Κίρκη

παρτιτούρες και σκουπίδια
κάθε μεταμόρφωση που γίνεται μόδα

εύθραστη χορδή
εμμονή στην κιθάρα/κάθαρση
αναμφισβήτητα πιάνο
το επόμενο βήμα
σήματα στον αέρα

τεντωμένο σχοινί
ανάγκη να χορέψεις
ερωτικός ιστός/ο καιρός
ως επί το πλείστον
δια βίου

μοιραία χροιά
ελεφαντίαση της επιθυμίας
πασιφανής
φαρσοπρεπής επιφάνεια
όπως πάντα
όλα τα συν-πλήν

στον παραμυθένιο κόσμο

(της ανθρώπινης φύσης)
σπινθηροβόλος Κίρκη
όλα μεταβάλλονται
ως δια μαγείας.

παλίμψηστα

αντιφατικά

αντιφανή

(αντανάκλαση, αλλαχού έμφαση)

έκκεντρα

σχεδόν αυτονόητα

αντίφωνα – αντιφωνικά

κοινός τόπος / οικειότητες

fragments – flashes

en pocas palabras

«το μετρό κλείνει νωρίς»

διαπλοκές ως μη έδει

χωρίς αισθητική/μεταφυσική

αγωνία

υπέρτατη σαγήνη

εν ου παικτοίς.

λευκά τριαντάφυλλα

διασκορπισμένη πραγματικότητα
συγκρατημένη απλότητα
κάθε είδους απόχρωση του εφήμερου
και τετριμμένου

πλοκή πολυφωνική
φλας και βοές εικόνων και ομιλιών
το ένα που διεισδύει στον ειρμό του άλλου
πολύτροπο ύφος
άεναο ρεύμα της ζωής (μου)

στίγματα του στιγμιαίου και διαφεύγοντος
κάθε μέρα ίσον μία ολόκληρη ζωή
άδραχνε τη μέρα με αναμφισβήτητη
κατάφαση – είπα

κατατεμαχισμός και κατανάλωση
των κειμένων
σε μικρές - μικρές ενότητες – μπουκιές

λευκά ευγενικά τριαντάφυλλα
στα βάζα

συσσωρευμένη ομηρεία

ο χρόνος πάσχει όπως και οι άνθρωποι
από τις δυστυχίες που συμβαίνουν
μου λέει ο Κρης (του Τολέδου)
κι εγώ συγκατανεύω υποκλινόμενος
οκνηρός πλοηγός
στη λαίλαπα των αναδύσεων
εκείθεν του φαίνεσθαι

να δεις καθαρά – πώς να δεις;
το πρόσωπό σου

ντοπαρισμένοι καθρέπτες
παραμορφωτικοί
τελετουργίες που σου τρώνε
το είναι
συσσωρευμένη ομηρεία

το μέλλον είν' αλλού –
είν' αλλού

πληγωμένος χρόνος
ραγισμένη υδρία

άσπρα είν' τα ρούχα που φορείς
και το σώμα – το σώμα
να σου κρύβει την ουσία του

εποχή του χαιϊκού

το κορμί συμβαίνει
το ποίημα είναι παντού (Σεφέρης)
το συγκεκριμένο ατομικό ένδυμα
στην γκαρνταρόμπα
ενδιαφέρει η λεπτομέρεια
της πρώτης ύλης
η νηματουργία της γραφής
η ύφανση που δανείζεται
την πλοκή της
(με τον τρόπο του χαιϊκού)
από τα πέριξ
αγαπά την ψυχρή
την έννομη σύνταξη

τα αισθηματολογικά
στον καιρό.

κυκλικά

ποιος νοιάζεται
για το τί σέρνει η σκούπα
της avant-garde;
ποιος φαντάζεται
τις δυνατότητες της σιωπής;
ποιος φοβάται
την ανακύκλωση
της Βιρτζίνιας (Γουλφ);

ο λόγος έγινε πλέον
εικονικός

εντούτοις
γυρίζει ο τροχός
έρχεται η ρήξη
του «φαίνεσθαι»
η ώρα
μιας άλλης
ματιάς

ερασιτεχνικό μοντάζ

συνθετική εικόνα
στάσεις και φιγούρες σημαδιακές
που αφηγούνται τη γένεση
του παράδοξου
ή και αποτρόπαιου
ολόκληρο το ρεπερτόριο
του Ιερώνυμου (Μπος)
ζώα ευλύγιστα γλιστερά
μεταμορφώσεις απίθανες
αστακοί που χορεύουν
λέξεις-κρεμάστρες
από γυαλί κι ατσάλι
το ποτάμι εκδράμει
η άλλη όχθη πλησιάζει
το έδαφος ανεβαίνει
το έμβολο να πιέζει
υποψίες αλά Χίτσκοκ
ούτε μία νότα
κι ο ιμάντας να σε τραβάει
από το πουθενά.

ο νέος αρμαγεδών

σ' ένα μακρινό βουνό

σε μιαν έρημο γαλάζια

los iluminados

σχεδιάζουν τον νέον

αρμαγεδώνα...

κι εγώ κοιτάζω την επιγραφή

στον τάφο του ποιητή

ενώ οι κάμαρες

βουρλισμένες καταγράφουν

τις άτολμες κινήσεις μου

θέατρον εγεννήθημεν

δύο χρυσά φτερά
τρία αινίγματα
ένα ποτήρι βερντέα
(πάνε πακέτο)

ο ψηλός υπηρέτης της γραφής
επηρμένος νάρκισσος
στο κυνήγι της εφήμερης
πεταλούδας
του άλλου ποιήματος

amour ou barbarie

καπέλο με βέλο

όταν ο λόγος συμπιέζεται
όταν το χαμόγελο αφανίζεται
όταν η ποίηση εξατμίζεται
επιστροφή ολοταχώς
στα εμπράγματα
το υλικό σώμα
το χειρονακτικό
το χειροποίητο
ποίημα

καπέλο με βέλο

selfie

κλασικές ψηφίδες
και πινελιές *avant-garde*
εικόνες και χρώματα
ατομικό συναίσθημα
αξίες οικουμενικές
το άχθος και τα κέρδη
της υπερορίας
διακειμενικότητα
σε αλλόγλωσσο *milieu*
εξπρεσιονισμός ελλη-
νιστικός (Ελ Φαγιούμ)
μανιερισμός (Τολέδο – El Greco)
αποφθεγματικές εμμονές
ανάμεσα στο χαϊκού
και το επίγραμμα
αρχαιολατρεία

υστερόγραφο

εικονική μνήμη
το μακελειό από κοντά
ο φρικτός XX αιώνας
όλα τα παρεπόμενα
αναγωγή της αμφιβολίας
σε αρχή

η ζωή σε άλλους τόπους
όπου γης
αναστροφή της εικόνας
ασπρόμαυρες μέρες
ιεροτελεστίες της Άνοιξης
ακούμπισμα χεριών
ένα φευγαλέο χάδι-αίσθημα
ακόρεστη λεηλασία
ήχων-φωνών-εικόνων
ορμητικά και παράλογα
the full monty
ολόκληρη την τράπουλα
όλες τις μάρκες του τραπεζιού
all my yesterdays
τα ρέστα μου...

